Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 213. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 4-го ЖОВТНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 4, 1980 No. 213. VOL. LXXXVII.

У Філядельфії відзначено 100-річчя народження В. Винниченка

Філядельфія, Па. (от). — Для відзначення сотих роковин від дня народження видатного українського письменника і державного діяча Володимира Винниченка було влаштовано у Філядельфії наукову конференцію, що її темою було насвітлення творчости і діяльности цього діяча для української культури й історії.

Конференція відбулась у суботу, 20-го вересня, в залі новонабутого Українського Культурного Осередку і її спонзорувала Українська Вільна Академія Наук, Об'єднання Українських Письменників „Слово", як теж і Товариство Українських Інженерів у Філядельфії.

Конференцію відкрив голова Об'єднання „Слово" д-р Остап Тарнавський, вступне слово виголосив дослідник творчости і діяльности Володимира Винниченка і голова Комісії по вивченні спадщини Володимира Винниченка при УВАН проф. Григорій Костюк, який поділився з учасниками конференції заввагами про дослідну працю діяльности і творчости цього видатного діяча, що залишив незатертий слід в літературі й історії українського народу. Він відзначив, що великий архів Винниченка, збережений дружиною пиоьменника Розалією Яківною, вдалось умістити в Колюмбійському університеті в Ню Йорку і цей архів став тепер предметом наукових дослідів молодих літературознавців та істориків.

На конференції виголошено чотири доповіді, що їх

(Закінчення на стор. 4)

ВАРШАВСЬКОМУ УРЯДОВІ НЕ ВДАЛОСЬ ЗУПИНИТИ СТРАЙКУ

Варшава, Польща. — Не зважаючи на наполегливі заходи, польському центральному урядові у Варшаві не вдалось переконати керівників новозформованої вільної профспілки, щоб вони відкликали страйк робітників ціллю якого, як відомо, є перестерегти Варшаву перед недотриманням обіцянок, даних робітникам під час переговорів між робітничим комітетом урядовою делеґацією. Одногодинний страйк, який був заповіджений раніше таки відбувся, хоч уряд намагався стосувати форму пресії і застрашування та переконування, що такий страйк може принести польській економіці великі шкоди.

Лідери вільної профспілки, якv вони назвали „Солідарносьць" заявили, що страйк, який відбувся в п'ятницю, немає прецеденту в історії робітничих профспілок в комуністичних державах після Другої світової війни. Це перший раз, що незалежна профспілка успішно зорганізувала робітництво на страйк, не зважаючи на стропив польського комуністичного уряду і Компартії. Це вказує, кажуть політичні спостерігачі, що профспілка „Солідарносьць" має не тільки силу впливу на робітництво, але має вигляди на майбутнє, бо за нею стоїть біля 90 відсотків всього польського робітництва.

Ще у четвер, 2-го жовтня речники польського уряду намагалися перешкодити страйкові, який відбувся напередодні важливих нарад Центрального Комітету польської Компартії, що розпочав свою сесію в суботу, 4-го жовтня. Як відомо, Центральний Комітет Компартії, а зокрема Політбюро категорично відкидає можливість зміни політичної реформи в Польщі і заявляє, що „соціялістична солідарність залишиться в Польщі непорушною".

ІРАН ПОСИЛЮЄ СВОЮ ВОЄННУ АКТИВНІСТЬ

Тегран, Іран. — Після проголошення одностороннього перемир'я урядом Іраку і заяви, що Ірак осягнув свої воєнні цілі й не плянує дальше просуватися, президент Ірану Абольгассан Бані-Садр проголосив „суспільну мобілізацію", іранське командування скинуло групу парашутистів в обложений Хуррамшар, а інші іранські частини, згідно з інформацією Бані-Садра, розпочали контрофензиву на різних відтинках фронту, особливо в районі Агвазу. Загально припускають, що Ірак використає проголошене перемир'я на перегрупування і підкинення нових бойових з'єднань та розпічне нову офензиву.

Уряд Ірану рішуче відкинув всілякі пропозиції перемир'я, розмов тощо, аж до повного відтягнення іракських військ з його території. Остання й найдивніша пропозиція перемир'я прийшла від кубинського лідера Фіделя Кастро, який висунув капітулянтську пропозицію Теграновi, а саме щоб іранський уряд розпочав переговори з Іраком, не зважаючи на іракську інвазію. Пропозицію Кастра прем'єр Ірану Мохаммед Алі Раджай відкинув зневажливо. В дипломатичних колах здогадуються, що за пропозицією Кастра стоїть Москва.

Початкова помилка військового командування Іраку, яке поза декількома мало успішними налетами на зовсім неприготовані іранські летовища, не перевело важких атак проти них і не спаралізувало бойового летунства Ірану, потягнула за собою важкі для Іраку наслідки. Іранське летунство не лише перевело і переводить успішні атаки на цілий ряд воєнних і промислових об'єктів Іраку, але постійно збільшує свою бойову активність. Як подають об'єктивні інформатори, численні летунські командири й пілоти, які покинули службу або були ісламськими фанатиками усунені з неї, повертаються до своїх частин. Репараційні варстати і обслуга літаків поповнюються до тої міри, що на деяких базах можна було почати майже нормальну роботу. Великі запаси частин, що їх придбав ще шах, дають змогу активізувати щораз більше число машин.

ІСТОРІЯ СОВЄТСЬКОЇ ВЛАДИ — ЦЕ ІСТОРІЯ ЗЛОЧИНІВ КҐБ, — ЗАЯВИВ Ю. ЛИТВИН

Ню Йорк. Н.Й. (Пресова Служба ЗП УГВР).— У березневому випуску самвидавного Інформаційного бюлетеня Української Гельсінкської групи за 1980 рік, який в останньому часі одержало Закордонне Представництво групи, надруковане „Останнє слово" члена групи Юрія Литвина, яке він виголосив у Василькові, Київської области, в грудні 1979 року. Литвина судили за „спротив міліції" і дали йому три роки таборів.

Редакція „Інформаційного бюлетеня" написала до виступу Литвина на суді коментар, в якому м.ін. стверджує, що „правозахисний рух став сьогодні фактором міжнародного значення", та так накреслює його завдання в умовах тоталітарного політичного режиму:

Ми вважаємо, що істотною політичною перспективою цього руху було б створення громадських груп правозахисту повсюди — в кожному районі Союзу ССР, їх сильна координація і сконцентровані зусилля при збереженні демократичних засад, на яких цей рух існує досі.

Тобто правозахисний рух міг би стати громадським коректором партійного абсолютизму, сталою формою народного волевпливу на зразок тих рад, які існували на початку століття і досягли своєї функціональної зрілости в умовах температури переджовтневого 1917 року.

Кожна область, кожний район повинен започатковувати цей правозахисний рух, аби тотальним утискам влади протиставити тотальну волю до забезпечення в країні правового клімату на рівні часу.

Другою перспективою правозахисного руху — вже на міжнародній арені — було б створення міжнародного координаційного центру таких правозахисних громадських груп на рівні ОН.

Цей міжнародний координаційний центр міг би бути своєрідним варіянтом ОН. лігою громадської думки народів, а не урядів держав.

Цей правозахисний координаційний центр, поклавши в свою основу інтереси людини, її персональний добробут як эдиниці соціяльно-світового організму, керувався б у своїй роботі гуманістичними принципами всього людства, а не правовими регіональними постулятами, які завжди є вчорашнім днем людських змагань до соціяльної справедливости.

Такий центр міг би бути ідеальною школою вироблення загальнолюдських принципів гуманізму, їхнього повсюдного поширення всупереч регіональним правовим специфікам нелюдських диктатур, що визріли на тілі нашої плянети, як її ракові пухлини..."

Стільки в коментарі редакції „Інформаційного бюлетеня". Далі подаємо винятки з останнього слова Литвина. Повний текст появиться на сторінках „Сучасности."

„Шановні мої земляки, звертаюся до Вас і широких кіл громадськости з заявою що зфабрикована проти мене кримінальна справа є не що інше, як підла провокація, авторами якої є КҐБ України, виконавцями ж — Васильківський районний відділ міліції, суд і прокуратура м.Василькова. Провокація, вчинена проти мене, є свідомим злочином, здійсненим органами т.зв. радянської влади не лише проти мене, як особи, як літератора, як члена Української громадської групи ,Гельсінки', але й проти всіх тих, кому дорогі й близькі ідеали демократії, свободи і гуманізму...

Тепер звернуся до справжніх фактів. По відбутті трирічного покарання за свою літературну творчість 14-го жовтня 1977 року я звільнився, чітко усвідомлюючи, що в умовах т.зв.

(Закінчення на стор. 6)

Видано історію євангельсько—реформованого руху

Атланта, Дж. /Пресова Служба УЄО в ПА/. — В місяці липні ц. р. появився „Нарис історії Українського Євангельсько- Реформованого Руху", написаний д-ром Олександром Домбровським. Видало його Українське Євангельське Об'єднання в Північній Америці.

До історичної комісії, яка мала нагляд над опрацьованням цієї історії, належали: бл. п. паст. І. Р. Ковалевич — голова; члени — В. Багрій, М. Козак, інж. В. Яровенко; І. Драган — скарбник, і пастори В. Вінявський і В. Боровський, який був також редактором цього „Нарису історії" й опрацював життєписи ріжних піонерів Руху, як і доглянув включених матеріялів і подій у „Нарис історії".

В „Нарисі історії" є мова про УЄРРух у Канаді, ЗСА та в Західній Україні. В життєписах згадується пасторів І. Бодруга, Д. Галенду, В. Кузіва, д-ра В. Купчинського, З. Бачинського, П. Крата, І. Яцентія, Л. Бучака, мученика совєтських концтаборів Т. Довгалюка, В. Федіва, а також з мирян — д-ра Р. Морозовича, В. Федуна, В.Овчаря, П. Ковальчука, С. Салмерса і багато інших передових і заслужених діячів Руху.

Ця книжка —, це живий пам'ятник піонерам УЄР-Руху. Її ціль — познайомити український загал з тими релігійно-національними ідеями та прагненнями, які одушевляли піонерів цього Руху. Вона написана в дусі історичного об'єктивізму, має 622 сторінки і понад 150 світлин. Ціна — 20 долярів.

Ця книжка містить у собі багато важливих моментів та інформацій, які можуть бути для багатьох джерелом духовного натхнення, поучення і кращого розуміння справ, пов'язаних з проблемами оновлення і належного упорядкування духовно-релігійного життя українського народу. Якщо фінанси на це позволять, плянується її також в англійському перекладі. Книжку можна набути, пишучи на адресу: Ukraınian Evangelical Alliance of North America, 5610 Trowbridge Drive, Dunwoody, Ga., 30338.

В Пекіні відбудеться сенсаційний судовий процес

Пекін, КНР. — Гуанґ Гуочінґ, державний прокуратор КНР, подав до публічного відома, що в близькому часі відбудеться у Пекіні великий політичний процес, але не тільки проти „банди чотирьох" — вдови Мао і її трьох спільників, керівних діячів культурної революції", — але проти шести інших обвинувачених, членів і керівників другої „контрреволюційної кліки". Ця друга контрреволюційна кліка" — це була група очолена колишнім маршалом китайських військ, героєм війни з Куоминтанґом, який був визначений Мао на його конституційного заступника, Лін Біяо.

Процес проти Джіянг Квінґ, вдови Мао і її трьох спільників арештованих в осені 1976 року після їхньої невдалої спроби зробити повстання робітників і членів Комуністичної партії Китаю в Шанґгаю і звідси почати революційну боротьбу проти Гуа Ґуофена, Денґ Шіяопінґа і тих, яких обрано на керівні пости після смерти Чжоу Ен-лая, Мао Дзедонґа і маршала Тудеґа, був неодноразово заповіданий передтим. Про арешт спільників маршала Лін Біяо, який 1971 року розбився з літаком в Монголії, тікаючи до Москви після невдалої спроби вбити Мао та його співробітників і перебрати владу, дотепер нічого не було відомо. Взагалі ціла справа Ліна була обвита великим серпанком таємниці. Деталі, які різними дорогами вийшли на денно світло, вказували на те, що маршал Лін Біяо, будучи ще головнокомандуючим червоних Китайських військ в Манджурії, нав'язав тісні контакти з совєтськими чинниками, зокрема після вмаршу совєтських військ до Манджурії після капітуляції Японії.

Про його пізніші контакти й співпрацю з Москвою нічого не було відомим, аж впало підозріння, коли виявлено його заговір проти Мао, що після його невдачі він пробував з цілою своєю родиною і деякими співробітниками втекли до СССР. В часі виконування функцій заступника і наступника Мао Лін займав завжди скрайні ліві позиції, в усьому беззастережно підтримував Мао, власне він, як командир всіх збройних сил Китаю започаткував видавання славної „червоної книжечки" з думками Мао, але коли з ініціятиви Мао і Чжоу почалася політика зближення Китаю до ЗСА, він намагався всіма засобами її зірвати. Коли ж він і його московські спільники побачили, що курс на згоду з ЗСА вже не можна змінити, тоді вони рішили зробити державний переворот, з наміром вбити Мао, який мав беззастережний авторитет китайських мас і членів комуністичної партії

Прокурор Гуанг подав до відома, що обидві групи — вдови Мао і маршала Ліна — тісно зі собою співпрацювали в часі „культурної революції" та після того, приготовляючи переворот і збройне повстання. Прокурор Гуанґ уже вніс прохання до Постійного комітету Всекитайського народного конґресу видати дозвіл на такий процес і є тільки питання часу, коли той дозвіл прийде. Всі матеріяли, свідки, документи й зізнання підсудних та свідків, взагалі ціле судове доходження готове. Процес буде закритий для чужих учасників, преси та дипломатичних представників з огляду на сенсаційні державні й міждержавні таємниці.

У світі

В ІЗРАЇЛІ ДАЛІ УСКЛАДНИЛОСЯ положення міністра релігійних справ Агарона Абугазіра, близьких співробітників якого арештовано під замітом перекупства. Суд продовжив превентивний арешт для тих арештованих, щоб дати змогу слідчим органам основніше прослідити діяльність арештованих. В цій справі буде переслуханий також міністер Абугазіра, бо надужиття мали місце в Рамлєг, де він був саме в той час посадником міста. Міністер Абугазіра належить до Національної релігійної партії, заступник генерального секретаря якої Ашер Лязамі знаходиться під арештом.

АТОМОВИЙ КРУЖЛЯК Совєтського Союзу Кіров, перший надводний корабель Совєтського Союзу з атомовими моторами, — підводних човнів з такими моторами СССР має значно більше, — переплив вздовж Норвеґії на північ, правдоподібно, з призначенням долучитися до міцної совєтської Північної фльоти, яка стаціонована на півострові Коля з головною кватирою у воєнноморській базі Северморськ. Кружляк Кіров зі своєю вмістимістю 28,000 тонн є першим таким великим, — поза літаконосами, — воєнним кораблем Совєтського Союзу, після якого заплянована велика черга інших того самого роду. У зв'язку з цим воєнноморські кола в світі звертають на нього особливу увагу. Його призначення до Північної фльоти вказує на стратеґічну її вагу.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ РОЙТЕРС зі Зімбабве, на заклик і зростаючі вимоги уряду прем'єра Роберта Муґабе велика група озброєних партизан вийшла з пущі, щоб включитися в нормальне життя. Понад тисяча членів партизанських відділів, які перед тим були під командуванням Муґабе, зголосилися на призначений пункт недалеко Селсбури зі своєю ручною зброєю та гарматами. Деякі з партизан перебували в різних населених пунктах, де вони виконували фактичну адміністративну владу. Для них тепер призначено більші міські осередки, де вони тимчасово перебуватимуть, щоб підготовитися до включення в нормальне життя.

В Америці

ЛІҐА ГОЛОСУЮЧИХ ЖІНОК закинула ідею організації другої дебати між кандидатами на президента і вже відмовила залю в Портленд, Ореґон, де мали відбуватися чергові дискусії. Речники Ліґи заявили, що ще й досі немає погоджености між кандидатами і тому Ліґа не може виставляти себе на додаткові витрати, не маючи запевнення, чи її заходи увінчаються успіхом. Президент Ліґи Рут Гайнерфелд заявила, що вона робить старання, щоб бодай при кінці жовтня відбулася дебата між кандидатами в Клівленді. Дискусія між кандидатами на віцепрезидента, яка була запляновано у Луїсвіллі була відкликана минулого тижня також з причини непогоджености між кандидатами.

ЛЕН КІРКЛЕНД, президент Американської Федерації Праці, Конґресу Індустріяльних Організацій (АФЛ-КІО), гостро скритикував Ліберальну партію за її погодженість підтримувати у виборах незалежного кандидата конґресмена Джона Андерсона і поставив під сумнів, чи взагалі керівники Ліберальної партії знають, що є лібералізм. Виступаючи в Ню Йорку на конвенції Міжнародної спілки для виробу жіночих одягів, Кіркленд піддав також гострій критиці саму особу Андерсона, а також неґативно висловився про республіканського кандидата Роналда Реґена. Як відомо, Кіркленд і АФЛ-КІО заявились за підтримкою президента Джіммі Картера.

УНС плянує висилку різдвяних карточок в оформленні Е. і Ю. Козаків

Джерзі Сіті, Н.Дж. — З Головної Канцелярії Українського Народного Союзу інформують:

Виконуючи свою минулорічну обіцянку, Головна Канцелярія УНС уже приготовила та незабаром перешле для вжитку своїх членів різдвяні карточки в мистецькому оформлені відомих мистців Едварда і Юрія Козаків.

Як відомо, першу спробу такої послуги для своїх членів Головна Канцелярія вчинила минулого року, але не мавши в такій акції відповідного досвіду, отже для перевірки можливостей і потреби такої служби для своїх членів у майбутньому, використано посередництво відповідної професійної американської фірми не тільки для пересилки, але й виконання таких карточок. Відгомін на цю спробу був більше, ніж заохочуючий в багатьох відношеннях. Насамперед, кількість тих, що відгукнулись, виразно вказувала не тільки на можливість, але й на потребу такої послуги. Друге і ще більш заохочуюче та надійне це те, що більшість тих, які відгукнулись, недвозначно бажала, а то й вимагала таких каротчок в українському мистецькому оформленні, що відповідало б українській культурі й українським традиціям. Це й мала на меті Головна Канцелярія, якщо тільки пробна висилка виправдає такий задум.

Ю. Козак: „Тріє царі..."

Так і сталося. Як тільки з відгомону на пробну минулорічну висилку можна було зробити позитивний висновок, Головна Канцелярія УНС негайно порозумілася в цій справі із сеньйором наших містців та безсумнівним авторитетом у таких справах, маестром Едвардом Козаком, заплянувавши в порозумінні з ним та за його порадою відповідну акцію вже в цьому році, як і дальший розвиток у майбутньому. Треба згадати, що з минулорічної пробної висилки карточок

(Закінчення на стор. 4)

Відбулася товариська зустріч у підтримці Музею

Шорт Гіллс, Н.Дж.(Л.К.) — Прийняття, що відбулося у суботу, 27-го вересня ц.р., початок якого був в год. 7:30 вечора, тут у домі д-ра Зенона і Надії Матківських, відкрило гостинно і гойно двері не тільки назустріч підтримці і розбудові Українського Музею у Ню Йорку, що й було основною ціллю цього прийняття, але й дало змогу майже 200 особам під час цієї товариської зустрічі оглянути виставку картин, що відбулася з ініціятиви управи Українського Музею.

Започатковуучи імпрезу, Лідія Гайдучок, організатор цієї імпрези, представила зібраним господарів цього дому д-ра З. і Н.Матківських, мисткиню Аркадію Оленську-Петришин та її мужа, відомого математика в американському і міжнародному світі, професора в університеті Ратґерс, д-ра Володимира Петришина, та голову УМ д-ра Богдана Цимбалістого.

Голова Музею, висловивши вдячність господарям за їхнє меценатство цієї імпрези, підкреслив, що цим самим — „вони продовжують традицію українських родів, які колись були подвижниками українського культурного життя". Наголошуючи велике значення Музею, — д-р Цимбалістий сказав, що так як Гарвард своїм вкладом творить інтегральну частину наукового світу в Америці, так Український Музей творить мистецьку частину в американському конгльомераті. Він є вікном що відкриває не-українцям світ української культури", — продовжував він. Популярність і значення цього Музею засвідчують численні запрошення із різних американських музеїв до співпраці та до влаштування виставок. Сьогодні до Музею прибувають відвідувачі з різних країн світу і Управа одержує листи з признаннями і подивом для колекції. Щоб це наглядно представити голова УМ прочитав листи, що надійшли з багатьох держав. Він також зазначив, що можна сподіватися, що з народного — цей Музей перетвориться згодом у загальномистецький, який буде відображенням різних ділянок української культури.

Вкінці голова УМ висловив подяку мисткині А.Оленській-Петришин, сказавши, що вона своєю імпозантною виставкою картин піднесла рівень імпези, а також своїм жестом — призначивши одну четверту з продажі своїх мистецьких праць — пішла назустріч підтримці Музею. Він рівнож подякував організаторам цієї зустрічі — Л.Гайдучок та Ользі Ставничій, які своїм трудом причинилися до цього, щоб у цьому домі змогли зустрінутися люди зацікавлені мистецтвом, а з цим вони й допомогли в придбанні конечних фондів на УМ. „Бож кожна вкладка цих, хто підтримує Музей, може перетворити візію в дійсність — може поставити Музей на рівні державних музеїв світу". Д-р Цимбалістий теж представив Наталію Слюзар, асистента Стівена Асл-

(Закінчення на стор. 6-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00.
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи справді „не журиться"?

У „Ню Йорк Таймсі" з 22-го вересня ц. р. появилася обширна стаття Ґенріха Трофименка, спеца (як пояснює редакційна примітка названого щоденника) американсько-канадських справ у совєтській Академії Наук. Стаття має багатомовний заголовок „Москва не журиться" і вся вона присвячена полеміці з усіма тими американськими мужами й колами (включно зі самим президентом Картером), які стурбовані зростом совєтської мілітарної потуги і поручають підвищення кількісно і якісно американських збройних сил.

Найбільше дратує автора тієї — поширеної совєтським аґенством „Новості" — статті стратегічна концепція колишнього американського секретаря оборони Артура Шлесінджера про можливість знищення совєтських промислових центрів.

Поруч із цим автор сильно подратований найновішою концепцією, щоб у випадку зудару ЗСА з СССР головну увагу американської нуклеарної зброї звернути проти совєтських військових, а не цивільних об'єктів. Автор з одного боку запевняє, що Москва й у гадці не має атакувати Америку, проте водночас погрожує совєтською збройною потугою, здатною знищити Америку у „відплатній" атаці, — як теж покликається на САЛТ II, в якому устійнено „паритет" збройних сил обох цих великодержав, отож виключає, щоб ЗСА могли змагати до відзискання першого місця у світі, як збройна сила...

Тенденція цієї статті, продиктованої, очевидно, з Кремля, ясна: кремлівські володарі дуже невдоволені і зажурені, що ось настав в американському народі разом з його політичною і військовою верхівками перелам у пацифістичних настроях. Кремлівські володарі, очевидно, воліли б, щоби східноамериканська ліберальна політична думка, найяскравіше проявлена Ф. Д. Рузвелтом в Ялті, де він захоплювався „добрим старим вуйком Джо" і разом із отим Джо діяв проти порад і концепцій Винстова Черчілла, — кремлівські володарі воліли б, щоби надалі в широких колах американського народу та в державній верхівці панувала та наївність, джерелом якої було повне незнання історії Сходу Европи й повне незнання істоти аґресивного імперіялістичного большевизму. І тому можна сумніватися, чи справді тепер „Москва не журиться", коли почався відворот від настроїв самогубної апатії і віри, що ситуація у світі „стабілізована" і що договори САЛТ І і САЛТ II є найкращою ґарантією миру в всьому світі, зокрема для Америки. Така жалюгідна наївність сполучена з анальфабетизмом у справах Сходу Европи й російського імперіялізму, зрештою, ще не зовсім минулася. Пригадаймо, наприклад, що в усій своїй кампанії в часі праввиборів сенатор Едвард Кеннеді ані разу не заторкнув проблеми совєтської переваги у переговорах у збройні: „наздігнати і перегнати". І Джон Андерсон також цією проблемою не дуже цікавиться. Він щасливий, що дістав підтримку від нюйоркської Ліберальної партії. А втім, сам президент Картер, дістаючи щоденні звідомлення, таки зрозумів, що не можна промовчувати справу теперішньої мілітарної деґрадації Америки, бо СССР не задовольнився „збройним паритетом", що його наказує САЛТ II, а перегнав Америку в різних ділянках зброї, між іншим також щодо кількости далекосяжних ракет з атомовими „головками".

Окупація Афганістану не була маніфестацією миролюбности Совєтського Союзу. І такі статті, як оця стаття Трофименка в „НИ Таймсі" так само не є доказом миролюбности. Це доказ бундючности і шантажування Америки: не зважуйтеся, мовляв, скріплювати свої збройні сили, бо ми, кремлівські володарі, все одно будемо сильнішими за вас.

Цікаво тільки: якими мотивами керувалася редакція „НИ Таймсу" друкуючи цю статтю: чи виключно для інформаційних цілей, щоб вказати на актуальні настрої у Кремлі, чи, може, щоб таки пропаґувати твердження Трофименка, що не треба витрачати більйонів на зброєння, бож Совєтський Союз — це країна, закохана у мирі і не думає про будь-яку експансію із шкодою для широкого світу і зокрема для Америки. „Ню Йорк Таймс" відомий із своєї ліберальної орієнтації, проте є там також добрі фахівці-знавці дійсного характеру СССР і його імперіялістичної політики.

А. Драган

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО УКРАЇНУ!

XIII КОНГРЕС І ЙОГО ПРОБЛЕМИ

В днях 10, 11 і 12-го жовтня цього 1980-го року в „місті братньої любови" Філядельфії відбудеться XIII Конгрес Українців Америки, отже вже тільки дні відділяють нас від тієї важливої події, яка має розкрити й оцінити — як кажеться — світла і тіні праці нашої центральної репрезентації, Українського Конгресового Комітету Америки, за минулу чотирирічну каденцію, перевірити і оцінити наш потенціял і на цій базі та відповідно до наявних потреб намітити плян праці і акції на чергову каденцію та обрати керівні органи, які були б спроможні ці пляни здійснити.

Така перевірка й оцінка минулого, як і намічення плянів на чергову каденцію були б незрівняно правильніші і надійніші, якщо в цьому взяла б участь уся громада, себто, якщо Конгрес був би попереджений публічною інформацією і публічними дебатами у скромних наших засобах масової інформації — у нашій пресі та на організованих для цієї мети громадських зібраннях.

Тим часом, у 40-літній історії УККА, як і в історії його попередників: Загального Українського Комітету, Федерації, Українського Народного Комітету та Об'єднання Українських Організацій в Америці, не подибуємо паралелі, щоб такі Конгреси приготовлялись в якомусь такому дивному засекреченні, як підготова до XIII Конгресу, зокрема коли мова про справи і проблеми, про те, що наші американські співгромадяни називають issues, від яких тепер переливається у переданих всіма засобами інформації дебатах у зв'язку з підготовою до вибору президента ЗСА.

У протилежності до майже повної відсутности публічних дебат на тему нашого XIII Конгресу і його проблем, уже не так справи і проблеми, як радше сам Конгрес і УККА є майже безперервно темою всіляких розмов, повних всіляких здогадів, підозрінь, оскаржень і подібного, що цілком „нормальне" і — можна б сказати — природне при майже повній відсутності більше чи менше кваліфікованої інформації, що й становить своєрідну „проблему проблем" для XIII Конгресу.

Проблема ч.І: непоінформованість

Для багатьох може видаватися дивним, а ми самі вважаємо за трагедію, що сьогодні у вільній Америці та перед Конгресом нашої центральної репрезентації, який відбуватиметься в пересиченому всілякими загрозами і викликами часі як у недалекому сусідстві нашої знедоленої Батьківщини-України „ревуть гармати", що є тільки одним фрагментом у величезному комплексі минулого, сучасного і майбутнього на Близькому Сході на тому обширі, що його називають „про землі", а дальше в часі, як наша країна Америка приготовляється до вибору на пост президента, на цей найважливіший пост у світі, в оцінці народу найбільш відповідного кандидата, і в такому часі, коли ми самі, наша громада, маємо повно всіляких суттєвих проблем, ми ставимо за першу проблему Конгресу...непоінформованість нашої громади.

Робимо це тому, бо ця справа не тільки найближча нашій професії, але в теперішніх наших обставинах і в нашій дійсності ми таки вважаємо її за найважливішу. Бенджамін Франклін, батько американської журналістики, вже двісті років тому ствердив, що найпоінформованіший нарід той, що найлірше поінформований. Редактор-газетяр, разом з шерифом, суддею, проповідником і учителем, належить до тих піонерських американських професій, які зобули „нові горизонти" та повсякчасною інформацією, базованою на ґарантованій опісля першим додатком до Конституції свободі слова і вислову, причинився рішально до незрівняного в світі „американського чуда", що його становить воля та небмежені можливості для всіх. Для характеристики тієї нашої „проблеми ч.1" наведемо ще один promінентний приклад з американської історії ще за колоніяльних часів, перед проголошенням незалежности ЗСА:

Ендрю Гамілтон, тоді ще колоніяльний адвокат, оборонця в суді Джона Зенґера, власника газети „Віклі Джорнал", якого судили за обиду („лайбел") королівського губернатора Ню Йорку, Віліяма Косбі. Коли ж королівський суддя формально відкинув внесок Гамілтона, щоб на оборону підсудного внести докази опублікованої ним правди про губернатора Косбі, адвокат Гамілтон виголосив тоді записану в історії промову, в якій м.і. сказав:

„...Владу можна справедливо порівняти з великою рікою, яка є гарна і корисна, як довго вона держиться у своїх берегах. Коли ж вона виступить з берегів, тоді вона є занадто сильна і занадто нагальна, щоб можна було її стримати, і тоді вона валить усе, що перед нею, та приносить руїну і спустошення всюди, де вона сягає... Ви, судді, заслужите собі на любов і пошану Ваших співгромадян, і кожна людина, яка ставить волю понад життя в неволі, благословитиме і шануватиме Вас, як мужів, що зупинили намагання тиранії і своїм справедливим та безсторонним вироком поклали шляхетний фундамент для забезпечення собі і своїм нащадкам того, що нам дали природа і закони країни: права і волі протиставитись арбітрарній владі, говорячи і пишучи правду!..."

Ми свідомо зупинились довше на цій справі, бо саме в звітовому часі в УККА заіснувала справа, яка має пряме відношення до сказаного. Отже, в половині минулого року Екзекутива УККА мовчазно погодилася на пропозицію свого секретаря, якого, в додатку, також зараховується до редакторської професії, щоб з усіх нарад керівних органів УККА наша преса друкувала тільки офіційні повідомлення з канцелярії УККА. Приявні на нарадах інші редактори, включно з підписаним, бувши рівночасно членами керівних органів УККА, не мали іншого виходу, як прийняти до відома таку рекомендацію і до неї відповідно достосуватись. Насувається логічний запит: чому ж тоді приявні на тих нарадах „інші редактори" не виступили і не запротестували проти тієї рекомендації? Відповідь на це вигнула б ще одну проблему, якої волієму на цьому місці не зачеплювати.

Результат обговорюваної рекомендації, яка — до речі — суперечить не тільки американському „духові", але й законові — такий, що в теперішньому передконгресовому часі громада здана майже виключно на вісляки „чутки" і, не мавши повної і кваліфікованої інформації, розгублюється в тих чутках і вісляких здогадах. Для конкретного прикладу згадаємо, що канцелярія УККА, що зобов'язана тепер подавати до преси „офіційні повідомлення", наватажена щоденною працею і тепер додатково підготовою до Конгресу, не має прямо фізичної можливости приготовляти такі повідомлення своєчасно та приготовляти їх вичерпно, а в додатку можна припускати, що такі „офіційні повідомлення" потребують ще якоїсь „офіційної апробати". Для характеристики стану згадаємо, що „офіційне повідомлення" про наради Екзекутиви УККА 14-го червня ц.р. могло появитися в „Свободі" щойно 27-го червня, а кореспондент „Свободи" цим разом уже подав деякі „доповнення" до цього повідомлення, за одне з яких адміністративний директор УККА на останніх нарадах Екзекутиви публічно подякував „Свободі".

Очевидно, що про ці згадані „останні" наради Екзекутиви, що відбулися 13-го вересня ц.р. та були передконгресові і на яких, між іншим, адміністративний директор УККА мґр Іван Базарко зголосив своє бажання відходу на емеритуру, громада на два тижні перед Конгресом ще нічого не знала, як і не знає про одну перед конгресову зустріч в УККА, про яку — наскільки нам відомо — не буде навіть „офіційного повідомлення".

Реєстр фактів з цієї ділянки можна продовжувати, але згаданого, думаємо вистачає, щоб саме цю справу поставити на першому місці та рекомендувати Конгресові, щоб зайняв у цій справі відповідне становище. Без швидкої, повної і точної та кваліфікованої інформації громада в змаганні до своєї мети блукатиме, як сліпий Оріон в мандрівці до сонця, і такий стан з терм відкриває широко двері активностей ворожих аґентур, які всілякими рафінованими способами і хитрощами напевно підкидають нам всілякі безглузді „домашні задачі", щоб ми над ними самі між собою ламали копії і тим самим тратили з-перед наших очей нашу головну мету — допомогу нашому народові в його змаганнях.

Проблема ч.2: пригадка і уточнення структури і завдань УККА

Кожна установа для успішного виконання своїх завдань і змагання до своєї мети повинна чітко визначити свої завдання і свою мету, як і свій власний характер і структуру. Коли мова про УККА, це у відповідній мірі і формі подано в його статуті, але деякі справи, події і рішення УККА в більшій чи меншій мірі виразно суперечать тим визначенням, і тому було б добре й корисно, або й необхідно, щоб XIII Конгрес розглянув актуальність (і бюджет) УККА властне в світі тих постанов та їх в потребі відповідно уточнив чи змінив. Для кращого і повнішого образу справи, як і з думкою про допомогу читачеві її зрозуміти та конгресовому делеґатові познайомитись чи пригадати собі її, цю „проблему ч.2" ще перед Конгресом, наведемо повний перший і частину другого розділів статуту УККА, в яких ці справи з'ясовані.

Отже, в статуті УККА, схваленому на XII Конгресі Українців Америки 9-го жовтня 1976-го року в Ню Йорку, постановлено:

РОЗДІЛ І

Назва і завдання

Назва організації: УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ, Інк., — в скороченні: УККА

Завдання Українського Конгресового Комітету Америки наступні:

1. а/ Координувати і посилювати участь українців в ЗСА в конструктивних зусиллях Уряду, спрямованих на встановлення справедливих відносин у світі.

б/ Координувати і скріплювати розбудову українського зорганізованого життя ЗСА і змагати до побільшення значення і ролі українсько-американської

(Закінчення на стор. 3)

З НАШИХ БУДНІВ

Байка і правда

Перший, хто дав мені „кредит" за фейлетон „Кінець Ліга", був мій добрий друг скульптор Михайло Черешньовський, прекрасний мистець, золота душа і великий приятель всіх без винятку тварин, навіть такого незавидного гатунку, як миші, за перепрошенням, або щурі, яких він не винищує на своєму бруклинському хуторі, а навпаки — підгарчовує їх кришенням хлібом чи булками, вкупі, уявіть собі, з голубами й горобчиками.

— Мабуть сам Господь, — мовив колега Михайло, — надхнув тебе ідеєю спом'янути добрим словом у друкованій формі таких вірних приятелів людей, як знаменитий „Чемний" на Союзівці і небагато гірший за нього собачим характером, „Циган" на Кобзярівці.

— Взагалі, мірхую, наші мистці пера, ги то об'єднані в „Слові", чи в АДУК-у, повинні крокувати слідами покійної Софії Парфанович і час-до-часу присвятити своє перо нашим друзям-тваринам, поскільки вищезгадані не посідають своїх письменників, ані поетів чи гумористів, а хтось же мусить вправадити їх у велику, малу чи посередню літературу!

— А за те, що ти вступаєш до „Свободи" таку файну собачу історію, я розкажу тобі цікаву японську байку, — може при нагоді пригодиться тобі для твоїх „буднів"...

„Жив-був у далеких краях благородний мудрець, який зневірився до світу та людей і пішов жити між тварин. Він полюбив їх всією любов'ю свого шляхетного серця і так з ними зжився, що навіть їх по-людському говорити, а навіть мислити по-людському навчив!

Аж одного разу він скликає своїх звірятих вихованків на таку, сказати б по-нашому „ґрадуацію", щоб упевнитися, наскільки вони приподібнились до людських істот.

Викликає першого з ряду віслюка та й питає:

— Скажи мені, хто ти є?

— Я найкращий і найрозумніший в світі кінь! — гордо задрав голову віслюк.

Потім питає зайця:

— А ти хто?

— Найстрашніший в світі тигр! — найжачився зайчик.

— А ти хто будеш? — питає слимака.

— Найзапашніша між тваринами — квітка!

Посумнів добрий мудрець й трохи не заплакав з жалю, що його перевиховна система дала такі плачевні наслідки...

Аж підбігає до нього собака та й говорить:

— Не сумуй, добрий чоловіче і вертайся назад між своїх людей, але перед тим я навчу тебе по-собачому брехати, то на прожиток якось заробиш"

Ікер

СОВЄТСЬКІ ПРОПАҐАНДИСТИ ТУРБУЮТЬСЯ ПОЛОВЧАКАМИ

Київ. — Совєтські газети, які виходять в УССР українською мовою — „Радянська Україна" з 14-го вересня ц. р. і „Вільна Україна", орган Львівського обкому Компартії України та Львівської обласної Ради народних депутатів з 31-го серпня, знову помістили широкі репортажі про справу родини Половчаків, дочка і син яких відмовились від повороту до СССР і попросили права політичного азилю в ЗСА і його отримали за виразною згодою Державного департаменту.

„Вільна Україна" надрукувала довгу підвальну статтю П. Лехньовського і Р. Рогача — обидва члени Спілки журналістів України —, у якій вони змальовуючи тло життя і праці родини Половчаків, які виїхали сім місяців тому з міста Самбора в Західній Україні до З'єднаних Стейтів Америки на постійне перебування, ведуть виразну пропаґандивну кампанію проти Америки і проти її політичної та соціяльної системи, жертвами яких, мовляв, стала родина Половчаків. Названі автори статті кажуть, що „опинившись за чужим порогом, Половчаки дуже швидко переконались, що потрапили не в рай, який на всі лади вихваляють радіоголоси, а в справжнє пекло". Газета, повторюючи вже сказане іншими совєтськими виданнями, пише, що викраденого хлопчика віддали під нагляд групи релігійних сектантів і занеколо антирадянщика адвоката Юліяна Куляса".

„Радянська Україна" натомість розправляється тим разом не з адвокатом Кулясом, а таки із самим суддею Муні, який веде судову справу Володимира Половчака, бо він, мовляв „продемонстрував 9-го вересня справжнє невігластво в таких маштабах, які не можуть бути властиві не тільки дипломованому юристові, а й посередньому студентові". Суддя Муні, згідно з опінією Е. Баскакова, автора замітки в „Радянській Україні" про дальше судове переслухання у справі Володимира Половчака, „не вмів збагнути, що на світі немає, слов'янської мови, і заявив, що не існує „української національної мови, а є лише діялект слов'янської".

Совєтський автор у дальшій розповіді каже, що „у залі суду був якийсь Олекса Гарбузюк — пастор одної з чікаґських баптистських церков, відомий у світі антирадянщик. Той самий, що безуспішно витратив півроку часу на „обробку" Половчаків. Коли ж сім'я вирішила повернутись на Україну, пастор переключився на психологічну обробку Володі і Наташі".

В кінці нотатки автор її запитує: „як довго триватиме ця провокація?" і тут же сам собі відповідає, наводячи цитату з американського журналу „Нювзік", що справа Половчаків „не зайшла б так далеко, якби мова йшла не про Совєтський Союз".

Очевидно, совєтська преса в загальному не вдоволена з перебігу останнього судового переслухання і тому вона розпочала кампанію проти судді Муні.

ПОВСТАННЯ

(3)

Користаючи з такого безконтрольного становища, ми поставили на сцені табірного клюбу п'єсу Тараса Шевченка „Назар Стодоля". Ця п'єса була підготовлена ще перед початком страйку, але, побачивши прибраку до 1-ої ції сцену, начальник культурно-виховної частини заборонив її через те, що там, як він висловився, надто багато українського патріотизму. Ця п'єса мала такий шалений успіх у всіх в'язнів, що її прийшлося ставити шість разів...

Дня 6-го червня в нашу зону зайшла група високопоставлених осіб. Один з них, у чині полковника, виступив уперед і сказав:

— Москві стало відомо про безпорядки, які чиняться тепер у Норильську, в тому числі і у вашій 4-ій зоні. Для того, щоб виявити становище на місці, Москва вирядила сюди урядову комісію. Головою комісії визначений я — полковник Кузнєцов, начальник тюремного управління МВД СССР, особистий референт Лаврентія Павловича Берії. Члени комісії: начальник конвойних військ МВД СССР генерал-лейтенант Сероцкін і представник від ЦК партії товариш Кисельов. — Оскільки ми з усіма вами переговорити не зможемо, то пропонуємо виділити з-поміж себе п'ятьох представників, які виклали б нам усі ваші претенсії. Ґарантуємо, що ніхто з ваших парляментарів не буде репресований.

Незабаром від кожної з найчисленніших національних груп табору було виділено по одному представникові. Українців представляв я, росіян — Володимир Недоростков, білорусів — Григорій Климович, прізвища литовського та латвійського представників мені невідомі.

Тим часом біля вахти і, задля більшої безпеки, поблизу сторожевої вишки вже стояв накритий червоним покривалом стіл, за яким сиділи члени Московської комісії враз із своїм екретарем.

Ось ми повільно, руки назад, підійшли до стола. Один із членів комісії, якого Кузнєцов назвав товаришем Кисельовим, вказав на мене пальцем і спитав: прізвище? Прізвище? — Я не відповів, тільки дивився на свій номерний знак. Кузнєцов зрозумів натяк і сказав: Навіщо тобі прізвище. Не бачиш номера У-777? Оце все його прізвище. — А повернувшись до мене, додав: — Та нічого. Ми здійзмемо з вас ці номери; вони непотрібні ані вам, ані нам. Сідайте й оповідайте. А, до речі, ви самі прийшли, чи вас народ прислав?

Я показав рукою на в'язнів, що стояли на віддалі тридцяти-сорока метрів суцільною стіною, й сказав: „Запитайте".

— Ну добре, добре, віримо, — сказав Кузнєцов, визнаючи нас повноправними представниками, — Говоріть, ми слухаємо.

Тут до столу підійшов генерал Семьонов; я заявив, що в його присутності ми говорити не будемо.

— Семьонов! — гримнув на нього Кузнєцов, — а ти чого тут стаєш? Ану забирайся геть звідси!

Я почав з кричущих фактів порушення законности, що мали місце ще в 1946 році. Збагровілий від люті Кузнєцов перебив мене.

— Про що ви нам розповідаєте? Ви самі, коли сюди приїхали?

— Ще й року нема, — відповів я, — але я кажу вам то, на що мене уповноважили люди, що он стоять перед вами. Це вони вам кажуть.

Більше Кузнєцов не перебивав мені, а я, виповівши всі скарги, продиктував йому наші вимоги, які звучали приблизно так:

1. Припинити розстріли та всі інші прояви сваволі в тюрмах і таборах.
2. Замінити все керівництво Горлагу.
3. Скоротити робочий день в таборах ГУЛагу до восьми годин.
4. Ґарантувати в'язням вихідні дні.
5. Поліпшити харчування в'язнів.
6. Дозволити листування та побачення з рідними.
7. Вивезти з Норильська на материк усіх інвалідів.
8. Зняти з бараків замки та ґрати, а з людей номерні знаки.
9. Скасувати рішення так званого Особого совєщанія як неконституційного органу.
10. Припинити тортури на допитах та практику закритих судових процесів.
11. Організувати перегляд особових справ усіх політв'язнів.

На закінчення переговорів Кузнєцов сказав, що він доведе до відома уряду всі наші вимоги і, запевнивши, що стріляти в нас більше не будуть, запропонував нам вийти на роботу. Ми погодилися.

Опісля Кузнєцов провів подібні переговори з представниками 5-ої, 6-ої та 1-ої зон Горлагу. На свій превеликий подив він виявив, що, хоча й суворо ізольовані,

(Закінчення на стор. 6)

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО УКРАЇНУ!

XIII КОНГРЕС І ЙОГО ПРОБЛЕМИ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

спільноти в громадському і культурному житті країни.

2. Інформувати про положення поневоленого і гнобленого в СССР українського народу і забезпечувати всі можливі засоби підтримки в його боротьбі за відбудову Вільної, Незалежної і Демократичної Української Держави.

3. Допомагати українському народові здобути чесне, справедливе і рівне з іншими народами трактування, як вільного члена в родині суверенних держав.

4. Брати участь в забезпеченні правної і матеріяльної допомоги українському народові через співпрацю з добродійними приватними і урядовими установами та їх акціями.

5. Допомагати і кожночасно підтримувати Уряд З'єднаних Стейтів у всіх його зусиллях у випадку гарячої і холодної війни і активно співпрацювати в усіх таких чинностях.

6. Для виконання своїх завдань УККА має:

а/ льояльно співпрацювати з державною владою в її політиці для загального добра;

б/ наладнати в цілій державі діловий зв'язок з поміччю нарад і листування із світськими і церковними організаціями та установами;

в/ видавати відповідні публікації, зокрема пресові комунікати, журнали, книжки тощо;

г/ вести і зберігати записи про участь українців в ЗСА в зусиллях цієї країни.

РОЗДІЛ II

Членство

1. Членство УККА творять українські організації в З'єднаних Стейтах Америки, репрезентовані делегатами, що їх вибрали, як далі означено, ці організації.

Кожна українська організація (товариство, комітет, клюб), так центральна, як і місцева, має право бути членом УККА, під умовою, що заявить про свою згоду з метою і завданнями УККА.

Усі організації — члени УККА, повинні співпрацювати для осягнення спільної мети УККА; організації — члени УККА — повинні бути взаємно толерантними, як це зазначено у заяві про прийняття в члени, і підтримувати всі акції УККА датками до його фондів та іншою діяльністю, потрібною для здійснення його завдань.

Членська організація, яка не притримується устійнених в статуті засад і не виконує завдань УККА, може бути після повідомлення і переслухання Крайовою Радою УККА виключена із членства; однак, виключена організація має право відклику до Конвенції УККА.

2. Кожна організація перед прийняттям у члени Крайовою Радою УККА має бути перевірена Комісією для Членських Справ.

Кожна організація, яка бажає стати членом УККА, має підписати відповідну заяву, в якій, крім додержання інших постанов, що можуть бути визначені Екзекутивою, зобов'язується:

а/— визнавати і підтримувати засади влади З'єднаних Стейтів Америки і їх Конституцію;

б/— засудити і беззастережно противитися всім тоталітарним доктринам, рухам і таким формам уряду, які суперечать американським ідеалам і засадам (комунізм, анархізм, фашизм, нацизм, авторитарне партійне провідництво і т.д.);

в/— чинно підтримувати діяльність УККА всіма засобами;...

Отже, статутово УККА є „організацією..., членство якої творять українські організації в З'єднаних Стейтах Америки..." та членами якої має право бути „кожна українська організація (товариство, комітет, клюб) так центральна, як і місцева.. Значить, статутово УККА є організацією організацій, характер і мету якої визначають наведені 1-ий і 2-ий розділи статуту. Проце ці статутові постанови можна всіляко інтерпретувати та відповідно „натягати", що часто й робиться, може не так зі злої волі і в партикулярних цілях, як прямо із незнання того розвитку, який попередив створення і оформлення УККА та його завдань. А померлий кілька років тому в Торонто ред. Василь Софронів-Левицький свого часу прийшов до висновку, що однією з найбільших причин наших історичних невдач є незнання нашого минулого або легковаження його досвіду.

Повертаючись до теми, пригадаймо дещо з нашої українсько-американської історії.

Отже, перше і дуже чітко з'ясоване завдання американських українців, яке лягло в основу нашого дальшого ідейного й організаційного розвитку, подибуємо у „Свободі" з 17-го жовтня 1900-го року, отже вже майже щодо дня 80 років тому, в статті: „До діла, браття!". Там, між іншим сказано:

„Кожний знає, що життя нашого народу в старім краю під кожним оглядом дуже прикре. В усіх трьох державах, у яких живуть українці, приходиться їм терпіти не тільки від самих урядів, але й від добрих сусідів. Наші народолюбці вживають всіх засобів для поліпшення долі українського народу, але вкінці прийшли до переконання, що тут жадні півзасоби не допоможуть та що єдиним виходом з цього прикрого положення є — З'ЄДНАННЯ ВСІХ УКРАЇНЦІВ В ОДНУ САМОСТІЙНУ ДЕРЖАВУ, З ПОРЯДКАМИ НАСКРІЗЬ ДЕМОКРАТИЧНИМИ (підкреслення в оригіналі)...Що ж на це ми, американські українці? Чи маємо бути на це байдужі? Ні! Ми, як частина великого і славного українського народу, мусимо також приложити цеголку до цього великого діла, бо хоч ми тепер на вільній землі, однак не сміємо забувати Матері, яка нас годувала, ні наших братів, що в неволі!"

За цим чітким і по сьогоднішній день актуальним визначенням мети, наступило зусилля й остаточне визначення шляху в змаганні до неї. Багатющі матеріяли на цю тему зацікавленні знайдуть в річниках „Свободи" та календарях УНСоюзу (як і цілком певно в публікаціях інших наших установ), і зокрема в двох джерельних, зредаґованих д-ром Лукою Мишугою, ювілейних книгах УНСоюзу: „Пропам'ятної Книги" з 1936-го року, та „Ювілейного Альманаха" з 1944-го року. На цьому місці подамо тільки синтезу того шляху. Отже:

Ми, як українці в Америці, можемо дуже багато зробити на допомогу нашому народові зокрема постійним поширюванням правди про його минуле і сучасне, про його стан і змагання та прагнення. Рівночасно з цим ми ще більше можемо досягнути і допомогти нашому українському народові як американці, американські громадяни українського походження, здобуваючи симпатії і прихильність усіх наших американських співгромадян та заступництво і практичну допомогу нашого американського Уряду. Дальше, щоб у цих зусиллях мати успіх, нам доконче треба „встати і бути порахованими", себто нашою максимальною і всебічною активністю та зорганізованістю здобути собі відповідне місце і відповідний голос, щоб з нами рахувались у країні й у столиці. Ми матимемо більший успіх, якщо усі наші цілі і наші зусилля з'ясовуватимемо і будемо вести під знаком однаково американських ідеалів, як і американських інтересів, бо так це насправді є.

З'ясувавши так свою мету і шлях змагання до неї, у наших попередників уже на початку цього сторіччя, зокрема на початку його другого 10-річчя, як українське життя в цій країні почало вже також організаційно зрізничковуватися, виникла ідея спільної репрезентації у спільному змаганні до спільної мети. Так то після досить довгих і досить клопітливих зусиль прийшло до скликання і відбуття в днях 30 і 31-го жовтня 1915-го року в Ню Йорку першого „Українського Сойму" в Америці і вибору Загального Українського Комітету, на місце якого вже в грудні того ж 1915-го року оформлено „Федерацію Українців у Злучених Державах", на місце якої в 1917-му році був створений Український Народний Комітет, опісля /1922-го року/ створено Об'єднання Українських Організацій в Америці, на місце якого в 1940-му був оформлений сьогоднішній Український Конгресовий Комітет Америки.

Згадуємо про це, бо з історії і документів виразно виходить, що всі ці наші — як їх часом називається — „надбудови", завжди мали характер репрезентації, без уваги на те, як вони самі себе окреслювали. Всі вони були — можна б сказати — українською мініятюрою теперішньої міжнародної Організації Об'єднаних Націй, що диктувало узгіднювання, а не переголосовування спірних проблем.

У нашому випадку порушення того принципу мало далекойдучі і прикрі наслідки. Для прикладу згадаємо, що Український Народний Союз, зглядно його Головний Екзекутивний Комітет, 1-го листопада 1916-го року відкликав своїх представників з Федерації (тодішнього УККА), мотивуючи це тим, що „Федерація не сповнила ухвал Українського Сойму" та що „деякі члени Федерації використовували своє становище в ній для партійних цілей" (Т: „Українсько-американська політична акція в роках 1914-1920", Ювілейний Альманах УНС Джерзі Сити, Н. Дж., 1944, ст. 116). У тому ж Альманасі на стор. 155 у статті Л. Мишуги п. з. „Український Конгресовий Комітет Америки" подибуємо згадку про іншу подібну подію: „....Та вже 25-го жовтня 1941 року появилася заява Виконавчого Комітету Українського Робітничого Союзу про його вихід з Українського Конгресового Комітету, обоснована тим, що вони „не мають ніякої можности стежити за українськими політиками в Америці", як і „перевірювати їх знання політичних справ і людей та контролювати їх відповідальність..."

Пригадуємо ці справи, бо саме в теперішній каденції УККА заіснували деякі необережні і необдумані справи, які — на нашу скромну думку — порушували цілу — базовану на довгому і, часто, гіркому досвіді — систему УККА та створили нову, і цілком зайву, проблему в громаді, без будь-якої практичної користи для будь-якої доброї справи. Радше навпаки, вони стали нашою „домашньою задачею" та полонили увагу громади саме в тому часі, як її треба було скерувати на якнайповніше використання для нашої головної мети, допомоги нашому українському народові в його змаганнях, в часі підготови до вибору президента Америки та в повній нових можливостей, — як і нових викликів, — міжнародній ситуації, створеній подіями на Близькому Сході і новою „атмосферою" у відношенні ЗСА і СССР.

Мова зокрема про — в нашій оцінці — сумнозвісну „суперечну резолюцію" схвалену в таких же „суперечних обставинах" на Крайовій Раді УККА в половині грудня минулого року, у справі „концепції" ген. П. Григоренка.

Справа ще в свіжій пам'яті і ми не будемо над нею зупинятись. Але, вважаємо за необхідне звернути ще увагу на те, що відноситься до самої основи УККА, як репрезентації суверенних організацій у змаганні до головної мети.

Отже, коментуючи згадану „суперечну резолюцію", „Свобода" у своєму виданні з 17-го січня 1980 року у редакційній статті під таким же заголовком („Суперечна резолюція") рекомендувала:"...відсунути на задній плян всілякі групові й особисті амбіції й оминати все те, що може нас роз'єднувати, натомість всіми нашими силами і ділами поширювати і поглиблювати та скріплювати нашу єдність, цю нашу наймогутнішу зброю у відсічі нашим ворогам та в допомозі нашому народові в його змаганнях. Клясичне спасіння республіки залежить від цієї нашої єдности і це повинно бути нашим найвищим законом..." Цю саму рекомендацію „Свобода" додатково наголосила ще в редакційній статті: „Нарід має право знати", надрукованій у виданні з 2-го лютого.

На цю першу статтю („Суперечна резолюція") відповів проєктодавець „суперечної резолюції", надрукувавши в „Америці" з 25-го січня 1980 року свою статтю: „Національний інтерес і опортунізм". У цій статті він, у відповідь на рекомендовану в „Свободі" єдність, заявляє, що „емоційні заклики до механічної єдности...насправді тільки пособляють розладам в громаді". Із дальших писань і коментарів на цю тему виходить виразно, що цій нашій „механічній єдності", себто цьому нашому „е плюрібус унум" — „з множества одному", що було досі єдино можливою базою існування і діяльности УККА та його попередників, протиставляється тепер „органічну єдність", себто підпорядкованість усіх якійсь одній ідеологічно-політичній „концепції".

І ще одна проблема з-під того самого знаку. В статуті УККА в розділі „Членство" в другій точці під а/ і б/ визначено зобов'язання організацій-членів УККА, але їх попереджено таким вступом: „Кожна організація, яка бажає стати членом УККА, має підписати відповідну заяву, в якій, крім додержання інших постанов, що можуть бути визначені Екзекутивою, зобов'язується..." і т. д. А що ж тоді, як Екзекутива виносить суперечні „інші постанови"?

Проблема ч. 3: громадська мораль

До важливіших справ, які заіснували в УККА в теперішній каденції, до яких необхідно зайняти відповідне становище, належить ще справа — можна б сказати — громадської моралі. Це відноситься зокрема до нашої жертвенности та нашого відношення до інакомислячих. Досі в нас в громаді була засада: думай собі що і як хочеш, мирися чи сварися з ким і як хочеш, але жертвуй на добрі цілі, без уваги на твоє особисте чи групове відношення до осіб чи їх „концепцій". Тим часом у згаданій і коментованій вже „суперечній резолюції" УККА м. і. сказано, що...„Крайова Рада УККА стверджує помилковість такої політичної концепції ген. Петра Григоренка для української визвольної справи і діяльности керованого ним Закордонного Представництва Української Гельсінкської групи піддержувати не буде".

Проєктодавці „суперечної резолюції", навряд чи були свідомі того, що цим „додатком" відносно піддержки вони — без пересади можна б сказати — могли б копати гріб для всього нашого життя в цій країні, базованого на ідейності та жертвенності нашого загалу. Для повного зрозуміння справи ще слід згадати, що ген. Григоренко висловив свою — до речі також щонайменше суперечну — „концепцію" не як голова Закордонного Представництва Гельсінкської групи, а як приватна людина. Коли ж на цій базі Крайова Рада УККА відмовляє піддержки очолюваній ним організації, то тим самим порядком кожний громадянин мав би не то право, але й до деякої міри обов'язок відмовитись від піддержки УККА, якщо йому не відповідає політична концепція одного чи іншого з його провідників, як приватних осіб. Перенести це на всіх і на вся, і сьогодні можна б сказати: „Ґуд бай" українське суспільно-політичне життя в Америці в усіх його ділянках. Правда, пізніше, замість — на нашу думку — відважного і мудрого відклику тієї зайвої, бо суперечної резолюції, її проєктодавці пробували вийти із ситуації додатковими „клярифікаціями" та пропагандою в частині нашої преси, але суперечність залишилась і її наслідки сьогодні відчувається в громаді. А втім, це не був єдиний вияв такої „моралі". Відомі, наприклад, такі інструкції з крайових управ деяких членів УККА, як доручення не давати моральної ані матеріяльної підтримки для завершення публікації гаслової Енциклопедії Українознавства, бо в ній поміщено деякі твердження, з якими це угрупування (до речі: і не тільки це угрупування) не погоджується, чи в іншому випадку повертати без заплати Альманах УНС на 1980-ий рік, бо там, мовляв, є „напади на Мороза", з якими це угрупування не погоджується, хоча — до речі — надрукованих в тому альманаху двох малих завваг на цю тему аж ніяк не можна б вважати за якісь „напади".

Проблема проблем

Ми назвали і з'ясували деякі з тих проблем, що нуртують у нашій громаді та що могли б стати власне проблемою XIII Конгресу Українців Америки, відсуваючи на другий плян головне завдання Конгресу: розглянути й оцінити ситуацію в світі, в Америці і в Україні та можливості і нагоди використати її для того, що є головним завданням і метою УККА — допомоги українському народові в його змаганнях до волі і незалежности. З'ясувавши ці справи, Конгрес та обраний ним Український Конгресовий Комітет зможуть тоді з далеко більшим успіхом продовжувати і посилювати мобілізацію наших сил і ресурсів власне для точно з'ясованої мети та можливостей і потреб її досягнення. Все це можна вчинити з незрівняно більшим успіхом, як Конгрес швидко і мудро та виключно під кутом „добра справа" в правильному розумінні того поняття, полагодить і позбудеться згаданих у цій статті та споріднених з ними проблем.

Чи можна це вчинити? Без сумніву можна, навіть без більшого труду. Для деяких з цих проблем для їх розгляду, перевірки та зміни чи уточнення можна покликати відповідно кваліфіковані комісії, інші можна полагодити схваленням відповідно оформлених резолюцій. При добрій волі, знанні справи та зокрема, при повній і відповідальній свідомості порядку вартостей, наш XIII Конгрес своїм перебігом і рішеннями може і повинен започаткувати нову світлу добу в історії американських українців, позбувшись — всупереч всім надіям і заходам ворогів українського народу — зайвих „домашніх задач" та скерувавши всі свої сили і ресурси на здійснювання нашої головної мети. Це може статися і станеться, коли ми всі, і зокрема делегати Конгресу, в своїх словах і ділах керуватимемося тим, що поставлено в заголовку цієї статті:

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО УКРАЇНУ!

„Ми стаємо плечима до плечей..."

Це дійсно незвичайне досягнення двох українських метрополітальних громад Ню Йорку й Нюарку.

У заспіві до знаменитого роману Юрія Яновського „Чотири шаблі" співає хор: „Ми стаємо плечима до плечей І світ відчинено, як двері."

Подібне сталося з двома великими числом й громадськими чеснотами, громадами Ню Йорку й Нюарку, які спільно взялися були в березні цього року вшанувати основника й невідмінного головного редактора „Енциклопедії Українознавства", професора Володимира Кубійовича у його подвійний ювілей: 80-річчя з дня народження й 30-річчя його духової дитини — першої української, чи радше українознавчої енциклопедії.

Обидві громади, домовившись, станули дружьо плечима до плечей і не лише влаштували справді незвичайне привітання гостя з Сарселю 22-го березня, про що вже широко звітувала наша преса, але й перевели громадську збірку для придбання фондів для завершення енциклопедії, яка принесла справді імпозантний вислід: коло 65,000 долярів!

В самий день 22-го січня ц.р. відбулося спільне засідання представників обох громад, на яких накреслено плян обох ювілеїв і встановлено комітет. Великий успіх праці цього комітету зобов'язує подати громадян, які до нього ввійшли: голова — І. Флис; містоголови — І.Олексин, С.Ворох, Е.Гойдиш і Я.Падох (екзекутивний); секретар — О.Щурова; скарбник — Д. Косович; пресова референтка — О.Кузьмович; господар бенкету — М.Салдан; члени— Б.Бабій, Р.Барановський, Р.Гуглевич, Є.Івашків, В.Омельченко, В.Онишкевич, Р.Осінчук, С.Проціок, В.Рак, І.Рожанковська, К.Рогозинський і Марія Савчак.

Комітет діяв під протекторатом двох наукових установ, які мають осідок в Ню Йорку: Української Вільної Академії Наук і Наукового Товариства ім.Шевченка. УВАН репрезентував у комітеті генеральний секретар проф. В.Омельченко, а на бенкеті — президент УВАН, проф.д-р Ю.Шевельов.

В обох акціях, ювілейних і збіркових, брала участь низка громадських установ, центральних, окружних і місцевих, які щедрими пожертвами на Е У й висилкою делеґатів на бенкет у пошану проф. Кубійовича допомогли комітетові досягти повний успіх.

Учасниками були: Український Народний Союз, Український Братський Союз, Спілка Українських Журналістів Америки, Пласт, Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Товариство Українських Інженерів Америки, Союз Українських Купців і Промисловців, кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку і Нюарку та інші.

Слід відмітити видатну допомогу громад в Ґлен Спей і в Кергонксоні. Між учасниками бенкету та між жертводавцями на Е У знайшлися також наші нові громадяни, які недавно прибули з України: Надія Світлична, Раїса Мороз, Леонід Плющ, П.Стокотельний, а ген.Петро Григоренко прислав гарячий привіт і признання для ювілята.

Найближчий співробітник проф. Кубійовича д-р А.Фіголь, накреслюючи на бенкеті понад тридцятирічну працю над Е У, подав, що кошт її виніс уже понад один мільйон долярів, або коло 30,000 дол. річно, і що на її закінчення потрібно приблизно ще 200,000 дол. Збірка обох громад Нюарку й Ню Йорку дуже допомогла в осягнені цієї суми, що дозволить редакторові Е У приспішити появу останніх томів без потреби витрачувати час на світові поїздки для здобуття грошей, щоб діло не перервалося.

В короткому часі буде проголошений у пресі точний вислід збірки, яка ще досі не завершена, й щораз нові пожертви прибувають до канцелярії НТШ в Ню Йорку. Але для підкреслення значення збірки й жертвенности окремих осіб, установ і громад варт подати, що одна установа — НТШ у ЗСА — склала або задеклярувала 10,000 дол.; одна людина — св.п. о. М.Мищишин — 5,000 дол, друга людина — М.Пирський — 4,000 дол; одна установа — УНС — 2,500 дол.

Власник ресторану в Українському Народному Домі в Ню Йорку Михайло Гриненко не прийняв суми 1,500 дол., належної йому за прийняття за бенкет. Поза тими великими жертводавцями 27 осіб та установ склали по 1,000 дол., 14 склали між 1,000 і 500 дол., а 68 інших — нижче 500 дол. Разом 110 жертводавців.

Це число ще напевно збільшиться, як і сума пожертв. Отож приблизно одну третину суми, потрібної на закінчення славної Е У, склали наші дві громади, ставши плечима до плечей у спільному дружньому змаганні.

У наш час, коли зменшується активність української громади в цілому й падає жертвенність, це досягнення не тільки принесло честь нашій спільній метрополії, але й засвідчило живучість і готовість до жертвенности на великі цілі. Перед Конгресом американських українців, що ось-ось відбудеться, це має особливе значення. Додати б, що збірку організували й особисто переводили в Нюарку д-р Степан Ворох, який зібрав понад 20,000 дол, д-р Климент Рогозинський що зібрав коло 12,000 дол., і д-р Я.Падох. Усі жертводавці, які склали 500 або більше долярів, будуть як меценати Е У відмічені в наступному числі „Вістей з Сарселю" та згодом в останньому томі Е У. Адміністрація Енциклопедії Українознавства апелює до них, щоб вони прислали до Сарселю або до НТШ у Ню Йорку (302-304 Вест 13 вул. Ню Йорк, Н.Й.10014) можливо скоро свої знімки та короткі життєписи. Можна прислати також збірні знімки у випадку пожертв подружжя чи установи. Жертводавці, які бажали б доповнити свої пожертви до 500 чи 1,000 дол., можуть вислати гроші до НТШ, виписуючи чеки на НТШ. Мабуть незайво додати, що всі ці пожертви можна відтягнути від свого податку.

В дні 26-го червня відбулося ліквідаційне засідання комітету, на якому підсумовано вислід праці й зокрема збірки. Касовий звіт склав на письмі керівник книговедення НТШ інж. В.Онишкевич і звіт повністю апробовано.

Схвалено цей звіт із збірки проголосити в пресі й скласти особливу подяку всім жертводавцям і протекторам всієї акції УВАН і НТШ, збірачам та всім членам комітету. Окрему подяку зложено інж. Онишкевичеві за зразкове ведення записів прибутків і витрат комітету, зокрема збірки на Е У. Після цього схвалено розв'язати комітет й для ліквідації неполадnаних справ і приймання пізніших пожертв обрано ліквідаційну комісію, до якої ввійшли. С.Ворох, К.Рогозинський, О.Щурова, Д.Косович, В.Онишкевич і Я.Падох.

Закінчім це вдячне справоздання поворотом до цитати, якою розпочато допис. Хоч ця енергійна, хоч коротка, акція не відкрила дверей для енциклопедії до широкого світу, то вона напевно приспішить появу останніх її томів й відкриє двері цій неоціненній книзі до великої національної місії — ширення знання про нашу батьківщину.

Ярослав Падох.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч.СІЧ" — ҐОЯ С.К. — 0:1
УСВТ „Ч.СІЧ" — РОМА С.К. — 3:1

Цими двома ліговими змаганнями перша дружина копаного м'яча "Ч.Січі" розпочала свій 24-й з черги сезон. Як і в минулому році "Ч.Січ" виступає у найвищій клясі Шейфер Ліґи Ню Джерзі, якою є "Мейджор Дивізія".

Варто відмітити, що в цьому році президентом Шейфер Ліґи Ню Джерзі є член управи УСВТ "Ч.Січ" колишній змагун копаного м'яча, власник оливної фірми — Петро Смук.

У перших змаганнях, що відбулися 14-го вересня ц.р. в Плейнфілді з місцевим клюбом "Ґоя", "Січовики" були рівнорядними партнерами і мали декілька можливостей здобути ґолі, але перемогу вибороли еспанці, мінімальним вислідом — 0:1

У другій з черги календарній зустрічі, що цим разом відбулася 21-го вересня у себе вдома, на площі Фарчерс Ґров в Юнійон, з відомим італійським клюбом "Рома" з Петерсону, "Ч.Січ" заслужено перемогла вислідом — 3:1.

До перерви "Січовики" вели — 1;0, що його ефективно здобув новий центровий Тадей Ключик, який недавно прибув із Европи. Після перерви "Ч.Січ" вповні перейняла ініціятиву і "бомбардир" Ключик швидко підніс вислід 2:0. В 75-ій хвилині м'яч із стрілу цього визначного змагуна ще раз побував у воротах гостей, але судля відсвистав „офсайд". Все таки у 80-ій хвилині Ключик виложив м'яч криловому Данилові Бакунові, який гарним стрілом здобув третього голя. В останній хвилині гості з карного стрілу здобули свого почесного ґоля. Взагальному, перша дружина „Ч.Січі", провід якої перейняв тренер Володимир Леонів, має добірний склад і в цьому сезоні, як відмітив новий тренер і провідник, принесе своїм симпатикам багато радісних переживань.

У відбутих двох змаганнях змагалися : брати Д.і Р.Колеси, брати Ю. і Д. Бакуни, брати В. і М.Ціхоцькі, В.Ткач, І.Чижович, А. Охрименко, Т.Денисюк, Т. Ключик, П.Коваленко, Р. Малвис.

З тих, які не виступали у минулому сезоні, слід відмітити: Т.Ключика — українсько - польского походження, донедавно чолового змагуна першоліґової дружини в Польщі „Арконія", П.Коваленка, колишнього змагуна УСК у Ню Йорку, пізніше — інших клюбів Космополітальної Ліґи в Ню Йорку; І.Чижовича, колишнього змагуна УСО „Тризуб", під сучасну пору — студента колежу в Ню Гейвен; Р.Мальвиса, знаменитого оборонця, донедавна змагуна Рочестерського колежу. Приємно, що цей змагун, не зважаючи на те, що походить вже з четвертого покоління, уважає себе українцем, його мама з роду Романишин. Обидва брати Ціхоцькі — це власні вихованці, які в останніх трьох роках виступали в юнацькій дружиі „Ч.Січі". До складу ще мають увійти: Ю.Юркевич і Р.Ганич та М.Чорний, який в останніх роках виступав в складі Блю Вайс Ріджвуд, Н.Й.

Крім першої дружини, Володимир Леонів і Петро Коваленко перейняли обов'язки тренерів новацької і юнацької дружин „Ч. Січі". Тренінґи відбуваються кожної п'ятниці в 7-й год вечора на площі Фарчерс Ґров в Юнійоні.

Українські змагуни були учасниками Балтійських Ігрищ

Жменька українських легкоатлетів не лише викликала своїми осягами признання і подив учасників і організаторів змагань, але й виявилася найбільш успішною (відсотково до числа учасників) національною групою Балтійських Ігрищ, що відбулися в днях 6-го й 7-го вересня 1980 року на естонській оселі „Удора" біля Торонто.

Примітивна, м'яка біжня не давала змоги нашим бігунам пописуватися рекордовими осягами й можна лиш пошкодувати, що солідно приготовані змагуни не мали через це нагоди закінчити сезон високими вислідами.

Українську легкоатлетику репрезентували: Андрій Базюк, Торонто, що був першуном у бігах на 100 і 200 м. та другим — на 400 м.: Лучка, Торонто, що був учасником гінців 4x100 м (друге місце); Михайло Сливка, Клівленд, що був другим у бігах на 100 і 200 м. та першим — на 400 м.; та Роман Бибик, Клівленд, що осягнув друге місце в бігах на 800 і 1500 м. та третє — на 5000 м. Вчасний від'їзд домів, перед закінченням змагань, відібрав нашим змагунам певне перше місце в гінцях 4x400 м.

Імпреза була показом масовости — кожна конкуренція відбувалася в 8-ох вікових групах. Треба справді подивляти балтійців, що відбувають щорічно таку велику імпрезу, чим дають своїй молоді поштовх до інтенсивного, постійного тренінґу.

Крім української групи, що змагалась як „запрошені гості", в Ігрищах брали ще участь на такій самій базі польські легкоатлети (19 осіб і тільки одне перше місце) й фінляндці.

Степан Маланчук

УНС плянує...

(Закінчення зі стор. 1)

до каси УНС вплинуло понад 7,500 долярів, призначених (і вже приділених) на стипендійний фонд УНС для потребуючих наших студентів.

В результаті — всі ті члени УНСоюзу, які передплачують „Свободу" й „Український Тижневик", уже незабаром одержать безпосередньо з Головної Канцелярії для їхнього вжитку посилку виконаних в кольорах 12 мистецьких карточок, по три на чотири різні теми з українських традиційних колядок і щедрівок.

1. „На небі зірка..." і як її зустрічають у наших Карпатах. Рисунок у виконанні Е. Козака.

2. Український різдвяний вертеп — у виконанні Е. Козака.

3. „В яслах сповитий..." у виконанні Ю. Козака.

4. „Тріє царі..." (князі Володимир Великий, Ярослав Мудрий і Володимир Мономах) — у виконанні Ю. Козака.

Кожна карточка складається і внутрі має подвійний, український і англійський, напис з побажанням Веселих Свят.

Карточки є виключною власністю УНСоюзу і їх можна буде набути тільки в Головній Канцелярії УНС.

Кожний член УНС, одержавши посилку цих карточок, зможе собі додатково замовити кожну бажану кількість кожної з тих карточок.

Дальші подробиці та виянснення щодо цих карточок, їх ціни та розрахунки за них будуть подані в супровідних листах з висилкою цих карточок та опісля в проголошеннях у „Свободі" й „Українському Тижневику".

Головна Канцелярія УНС впевнена, що цими карточками вона добре прислужиться своїм членам, які з черги прислужаться українській культурі, висилаючи ці карточки з різдвяними й новорічними побажаннями своїм рідним, приятелям і знайомим.

ПОТРІБНА ФІНАНСОВА ДОПОМОГА

Філядельфія, Па. — Ліга проти знеславлення українського імені інформує, що у зв'язку з посиленими нападами на українців і українство на тлі суду над Володимиром Осідачем, потрібна є фінансова підтримка всієї української громади в ЗСА і тому Ліга відкрила в українській щадниці при 1321 захід Ліндлі авеню конто, назвавши його „Лігал фонд ін дефенс оф юкреінієнс" і просить тих осіб, які бажали б допомогти фінансово у праці Ліги складати свої пожертви на конто 6321 із зазначенням для чого призначені гроші

СТУДІЇ ВИКАЗАЛИ, що якщо новонародженій дитині впорскнути застрик пеніциліни годину після народження, то організм такої дитини є значно відпорніший на всякі інфекційні недуги в майбутньому, але рівночасно такі заходи можуть збільшити схильність дитини на захворіння іншими недугами, у лікуванні яких пеніциліна не допомагає. Медичний журнал в Новій Англії інформує, що студії над цією справою велися на протязі двох останніх років і вони значно причиняться до поборення зокрема дитячих недуг, тісно пов'язаних з бактеріями.

У Філядельфії...

(Продовження зі стор. 1)

опрацювали дослідники творчости і діяльности Винниченка, головно професори американських університетів. На тему філософічних поглядів Володимира Винниченка говорив перший доповідач, професор університету ЛяСаль у Філядельфії д-р Євген Лащик, насвітливши у головному „конкордизм", що являє собою власну суспільно-світоглядову систему Винниченка, який був не тільки письменником, малярем-мистцем і політичним діячем, але й мислителем. Доповідач шукав порівнянь цієї Винниченківської системи з поглядами інших мислителів-філософів, починаючи від Арістотеля, почерез Руссо, Гоббса, Рассела й інших.

Професор Ратгерського університету д-р Ляриса Онишкевич перевела порівняння письменницької діяльности Володимира Винниченка з творчістю видатного чеського сучасника Карла Чапека, зосередивши свій розгляд головно на двох творах, а саме „Соняшній машині" Винниченка і „Кракатіт" Чапека, який за цей роман дістав був державну премію. Д-р Онишкевич подала не тільки літературну характеристику цих двох, зумовлених післявоєнною світовою ситуацією, романів, але й насвітлила їх тему з погляду суспільної і політичної дійсности.

Професор германістики університету ЛяСаль д-р Леонід Рудницький поділився вислідами своїх дослідів про вистави драм Винниченка на німецькій сцені. Він подав, що у двадцятих роках драми Винниченка, головно такі, як „Гріх", „Брехня" чи „Чорна пантера і білий ведмідь", були виставлені в театрах Берліну, Ляйпціґу й інших містах Німеччини з великим успіхом, бо деякі з них ішли по кількадесять разів на одній сцені. Д-р Рудницький подав теж і критичні відгуки німецької преси, що не поскупила при цьому і політичних коментарів.

Мгр Роман Ільницький прочитав доповідь „Володимир Винниченко як політик доби Центральної Ради і Директорії в роках 1917-1919". Доповідач поділив політичну діяльність Винниченка в той час на три періоди, насвітлюючи її і на основі самих праць і споминів та записок Винниченка, і з історичної перспективи. Дослідження діяльности Винниченка на основі архівних матеріялів та історичних матеріялів дає змогу правдиво змалювати постать цього видатного діяча, що став частиною української історії цього періоду.

Після доповідей, що їх вислухало біля сотні учасників святкової конференції, віддаючи в той спосіб пошану пам'яті цього видатного письменника-діяча, тріо бандуристів ОДУМу під управою інж. Петра Гурського обдарувало приявних гарним концертом народних пісень, між якими була оригінальна дума „Рік 1791" з музикою Миколи Лисенка. Пані з ОДУ'у на закінчення імпрези погостили усіх учасників свята солодким і чаєм.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду повідомляє:

на Патріярший Фонд зложили:

V-1980

100.00 Приятелі в бл. пам. Анатоля Плескачевського (переслав п. А. Бук).
100.00 Союз Українок Америки, 55-ий Відділ, Лос Анджелес.
100.00 Д-р О. Снилик в пам. бл. Володимира Баляса, В. і З. Романів, Е. Михайлевська в третю річницю смерти бл.п. мужа Миколи, Евдокія Мартинів в третю річницю смерти бл. пам. мужа Івана, Я. і І. Дацків.
70.00 Д. Німилович.
50.00 Евгенія Плескачевська в память чоловіка, бл. п. д-ра Анатолія Плескачевського.

В бл. память Оксани Артимишин — Філядельфія

30.00 П-во І. Дзіндзюри, С. і О. Парубчак.
25.00 Д-р В. і Д. Тимкевич.
10.00 Антін Тимкевич, С. і С. Михайлишин.
5.00 Юлія Рудницька.

В бл. память Стефанії Коропецької — Філядельфія

20.00 Д-р Романа Навроцька, Ірена і Маритн Новаківський.
15.00 Д-р В. і Т. Богонович.
10.00 Ю. Головчак.
10.00 Володимир і Ефрозина Мартинець в память бл. п. Константини Стебновської.

Зам. квітів на могилу бл. п. Юрія Гаврилів — Філядельфія

20.00 Д-р Я. і Д. Бойдуник (на виховання священиків).
5.00 Д-р В. і І. Чума.

В бл. пам. д-р Евгена Пизюра

15.00 Софія Олесницька.
10.00 Д-р Евген Перейма.
25.00 С. Масловська, М. Демків, Оксана Бережницька, д-р В. Неболюк в память бл. п. Миколи Кошака.
15.00 С. і Р. Плятош, Гартфорд, Конн.
10.00 Е. і П. Ковальський, І. і К. Лоґуш, Ґартфорд, Конн.

Замість квітів на могилу бл. пам. Марії Гарбуз, Філядельфія, збирав Р. Ярош.

100.00 Ольга і Михайло Ковальчук.
10.00 Марія і Володимир Бачинські.
5.00 Ірена і Роман Ярош, Ірена і проф. Володимир Винницькі, Аня Клос, Стефанія Макух, інж. Іван Куземський, Мирослав Абрисовський, Юлія Рудницька.

Листа ч. 1236 — Зам. квітів на мог. бл. пам. Марії Гарбуз (зб. Вероніка Цегельська і Тарас Ванчицький)

100.00 Ковальчук Ольга.
25.00 П-во Іван Баранецькі.
10.00 Вероніка і Юрій Цегельські, Ірена Сеник, Терлецька Ярослава, Питляр Зенон, Дякун Анна і Ярослав, Сохор Йосиф і Марія, д-р Е. і Д. Жарський, Роман Кравців, Стасюк Марія і Платон, Ракуш Микола і Ірена, Ванчицький Тарас і Ірена, Татунчак Наталія.
5.00 Спас Надія і Теодор, Шпундер Йосиф, Бульба Іван і Ольга, Гарасим Тимко і Віра, Неоніля Кравців, Соня Микитка.
1.00 Вагуткевич Стефа.

Листа ч. 1156-36 в память бл. пам. Стефана Ходновського збирала Анна Петровська

30.00 А. Бутрий.
25.00 Л. і Ю. Мазурець, Р. і М. Борковські, І. і С. Ракочі.
20.00 Д. і Л. Ґеча, працівники ф-ми Пульман Келлоґ
10.00 Сестрицтво Р. Пр. Діви Марії Церкви в Ню Бронсвік.
5.00 Е. Цісик.

В бл. пам. Романа Світенка (переслав Б. В. Павлюк)

30.00 Д. Молдаван.
20.00 А. Стаханів, А. Кобаса, І. Кобаса, Я. Галушка.
10.00 О. і Ю. Головчак, І. Ковальчин, Б. і Н. Павлюк, А. Світенко.
5.00 М. Воповський.

Збірка з нагоди відзначення 75-ліття уродин Дмитра Кащака та 70-ліття уродин Анни Ткач і Лева Ганусяка

100.00 Анна Ткач, Мирон Лущак, Лев і Неля Ганусяк.
50.00 М. і Е. Ружилович, Дмитро Кащак.
25.00 Д-р Р. Навроцька, О. і Ю. Головчак, А. і А. Фраґніто, К. і В. Пак, О. і М. Лупань, Л. і І. Рудницькі.
20.00 М. і Н. Алексевич, М. Репецький, А. і Е. Товт, Юрій Літлський, К. і В. Березяк, К. Дрозд, Іван Ігнатюк.
10.00 Е. Онуферко, Л. і Я. Білинський, Д. Сенюх, Е. Ткач, Д. Шабля, Б. Стефанишин, І. і Я. Мадай.
6.00 Л. Онуферко.

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Свята Софія щиро дякує усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям.

Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або висилати на адресу:
ST. SOPHIA RELIGIOUS ASSOCIATION — PATRIARCHAL FUND. 7911 WHITEWOOD RD, PHILADELPHIA, PA. 19117.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS №23-74380645.

1.000.00 Андрій Данило.
По 200.00 Оксана і Ярослав Шумило, донька Люба, зять і внуки в память бл. п. Миколи Кошака; Андрій і Катерина Бук.
100.00 Д-р Леонід і Ірина Рудницькі, Юлія Головчак зі спадку бл. п. Марії Гайової, Василь і Анна Макух, Остап і Ярослава Олесницький, Микола і Евгенія Кохан, д-р Роман і Лідія Смик, Н. і Володимир Кляпіщак.
50.00 Д-р Юрій і Ксеня Й. Старосольські.
20.00 Е. Бішко.
15.00 Михайло і Оксана Білик.
10.00 Юліян Бачинський.

Листа ч. 1360 Замість квітів на могилу бл. п. Любомири Лазор зібрала С. Дзіндзюра у Фістервіл, Па.

25.00 Софія і Іван Дзіндзюра, Марія і Теодор Флюнт, Олена і Юліян Головчак.
10.00 Теодозія і Микола Головчак, Василь Головчак.
5.00 Анна Головчак.

Листа ч. 1361 зібрала д-р Таня Цісик, Філядельфія, Па.

50.00 Олександер і Ірина Коженьовські.
30.00 Олена Кульчицька.
10.00 Теодозія Брикович, Микола Касіян, Осип і Надія Німиловичі, Марія Татарська, Іван Щупаківський.
5.00 Оксана Гораєцька.
1.00 Дмитро Кащак.

Збірка з нагоди святкування 88-ліття Блаженнішого Патр. Йосифа. Фінікс, Аріз.

200.00 Патріярхальне Тов. Фінікс.
112.00 Василь Левицький.
100.00 С.У.А. — відділ Фінікс.
50.00 А. і О. Залінські, Я. і К. Хичій.
45.00 М. і К. Королишин.
30.00 М. і Л. Дидик.
25.00 М. і Т. Агащук, Марія Гіщинська, О. і І. Комарницький, Я. і К. Росола.
20.00 А. Бакович, В. Білик, М. і Л. Броніцкі, І. і А. Ванько, М. Винничок, І. і Л. Ланґетон, Д. і О. Микита, О. і С. Покотило.
10.00 І. і Д. Беш, М. і І. Бідюк, М. і М. Білоус, Д. і М. Дидик, Л. і І. Зелений, Т. Кавка, Н. Мазур, Ірина Масний, Т. і С. Олексин, В. Савицький, Г. і О. Сливка, О. і Т. Філь.
5.00 Іван і М. Демчук, В. і М. Котула, Стефанія Кришталь, Ф. і А. Никифоряк, Марія Онофритон, Василь Рихлик, Стефанія Свистун, Іван Шупер, Микола Чорнописький, Софія Яців.

Замість квітів на могилу бл. п. Константини Стебновської зложили:

170.00 Н.Н.
100.00 Василь і Дарія Пасічняк.
75.00 Д-р Богдан і Лідія Макаревич
40.00 Анна і Дмитро Тиха

30.00 Лев Коленський.
25.00 В. М. Девицькі з дітьми.
20.00 Мгр Е. Ю. Мороз, Марія Ковпянська, д-р І. і Н. Макаревич, Стефан Гук, Павло і Анна Петровський.
10.00 Богдан Жеребецький, Іван Ориняк, П. і К. Шпирун, А. і В. Левицький, Дарія Гусар, Р. і Л. Яськів, Стефанія Богославець, О. Мусаковська.
5.00 Софія Королик, В.В. Ковпянський, Л. Савойка, М. Долинська.
10.00 Іван і Софія Ориняк в память бл. п проф. Евгена Пизюра.
20.00 В память бл. п. проф. Дамяна Горняткевича зложили Марія і Б. Юркевич.

Листа ч. 1314 зібрав Роман Крупка з Озон Парку

400.00 О. і Р. Байлак.
120.00 Новорічна — зустріч Озон Парку УККА.
100.00 І. Сквіртинянський, Р. і Л. Крупка, М. М. Савицький, Ольга Наливайко.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду повідомляє:

на Патріярший Фонд зложили:

IУ-80

75.00 З поминок Гаврак.
50.00 Іван Дмитрик, Григорій Ясейко, Т. і О. Білостоцький, Я і О. Крупка, І. і Н. Безубяк, М. Новосад.
30.00 О. і Л. Мудрий, з 70-ліття п. Захарчука.
25.00 Михайло Розцішевський, Іван Безручко.
20.00 Василь Захарчук, Михайло М. Прибильський, Осип Левицький, І. Гарматій, В. М. Квасьній.
10.00 М. Мачай, Стефанія Чупа.

Замість квітів на могилу бл. п. мгр Михайла Мадая зложили:

50.00 Софія і Тарас Бурі.
25.00 Ірина і Ярослав Мадай.
10.00 Марія Кровчик.

Гартфорд в память бл. п. Стефанії Чайковської зложили:

20.00 Евдокія і Богдан Стельмах.
10.00 Петро і Б. Ковальські, Роман і Анна Сокальські, Мирослава Кусіо.

Листа ч. 1287 збирав І.З. Бундзяк з Йонкерсу

100.00 Об'єднання Жінок ОЧСУ з Йонкерсу.
20.00 Зеня Бундзяк.

Замість квітів на могилу бл. п. Дамяна Захарченка зібрав В. Процінський.

100.00 Михайло Мельничук, В. і Емілія Процінський, Ігор і М. Процінський, Олег і Віка Процінські, Е. Захарченко.
50.00 М. і М. Фляннері.
20.00 Борис і Тамара Блоба, Оксана Мартинець.
15.00 Р. і М. Леґецкіс, Я. і Б. Ґелета.
10.00 Роман Воробець, О. Когутяк, Галя Скорецька, Ярослав Бодпарук, Богдан і Таня Линські (нечітко).
5.00 Василь Надраґа, Б. Демчишин, Д. Волошин, Роза Сьокало, Ляриса Фонтана, О. і І. Зимюк (нечітко), Іван і Анастазія Ґіль, Степан Процик, В. і М. Демчук, Павло Дубик, Михайло Бохно.
5.00 Замість квітів на могилу бл. п. д-р Е. Захарясевича С. Галушка.

Замість квітів на могилу бл. п. Володимира Теслі, — Гартфорд зложили:

100.00 Роман Тесля, Каролина Тесля.
25.00 Мирон і Ірина Красій.
20.00 Богдан Стельмах, В. і А. Мерещак, Володимир Гудз.
15.00 І. і С. Чайковський.
10.00 Л. і І. Яриш, В.Юзьвяк, Л. і М. Шевчук, В. і Б. Чіропалович, П. Титор, Роман Сокальський, Іван Свірський, Роман Романишин, А. Пришляк, М. і Я. Полюга, Я. Остапюк, М.і Я. Нестерук, А. Наконечний, Іван Кукіль, М. і Т. Кузьо, Богдан Красій, Семен Кравець, Богдан Козак, П. Ковальський, О. і Л. Кінах, О. і І. Капустинські, Яким Заяць, Віра Захарясевич, Осип Гладун.
5.00 Григорій Южин, Осип Теслюк, В. Стасишин, Роман Соболь, І. Скочдополь, Е. Сивенька, Іван Селеман, Іван Саламаха, П. Романків, Л. Рокиський, А. і М. Радович, Іван Полотнянка, Ольга Платош, М. і С. Підляк, Іван Палюх, Галина Олексяк, Тиміш Мельник, М. Мельник, Ольга Мединська, М. Лукасевич, Михайло Куртяк, Роман Кузьма, Павло Крамар, Михайло Нозовик, Павло Кебало, І. Карашивський, Микола Зень, Т. Зборовський, Іван Заставський, Ольга Жебко, Петро Дутка, Т. Дзюбіна, Я. Гуменний, Юлія Вишневська, Т. Бічковський, В. Вінярський, Франк Вайда, Е. Борейко, В. Бистряник, Осип Бандера, С. Балко, О. Баландюк, Г. Баландюк.
4.00 Мирослава Солук. 2.00 В. Балко.

Українське Патріяхальне Тов. — відділ Балтімор зб. Е. Притула.

20.00 А. і Е. Притула, А. і С. Поліщук, Анна Мельник.
15.00 А. Талан, О. і В. Сушко.
10.00 М. Яремко, Роман Вітенко, М. Хомішак, І. і Я. Сушко, В. Стасюк, М. і М. Ремський, Йосиф Поліщук, Галина Пісецька, М. і В. Пересада, В. Олексюк, Л. і А. Марковський. Марія Котик, А. і Ю. Качанюк, С. і О. Дуда.
5.00 І. Мацюрак, Д. Чорнодольська, Л. і Я. Шавяк, М.Хархаліс, Ольга Траска, П. Скірчук, М. Сідляк, Степан Попіна, О. і В. Павловський, Іван Малко, П. Зарубайко, С. Гуменюк, С. Ганкевич, В. Ганас, В. Богдан.

Листа ч. 1326. Українське Патріярхальне Тов. — відділ в Балтімор зб. П. Войтович

25.00 Володимира і Петро Войтович.
20.00 Володимира Сорока.
10.00 Емілія Баран, Надія і Богдан Войтович, Марія і Григорій Войтович, Марія і Іван Грицківський, о. Лев Дорош, Ева і Петро Зозуляк, Р. і Богдан Ласюк, Галя і Петро Мудрий, Анна і Степан Серединський, Ярослава Совган, Анна Адам Ціздин.
5.00 Анна і Володимир Баран, Дарія і Ричард Блазавскас, А. і В. Блашків, Ніля і Олег Бендюк, Ярослава Бендюк, Е. і Б. Гудима, О. Гудима, Е. Костів, П. і Т.Кузьмів, Орест Ласюк, С. і А. Лукіянчук, Н. Н. — Д. З., Марія Серединська, А. і М. Смоляк, М. Стельмащук, М. і Я. Теребух, Марія і Михайло Хома, Олег Хома, М. і Роман Хома, Петро Свистун, Марія і Григорій Молик, Марія і Теодор Розалевич.

Листа ч. 1327 і 1328. Українське Патріярхальне Тов. — відділ в Балтімор збирали Е. Снігура, Василь Корж, Семен Михайлишин, Степан Поліщук, О. і А. Стельмах.

50.00 Омелян Дерій, Теофіль Попович.
25.00 Роман Мельник, Ірена і Олександер Траско, Степан Поперечний, Анна
25.00 А. Барнич, Ольга і Василь Корж, Дарія і Дмитро Кострубяк, Семен і Софія Михайлишин, Степанія і Степан Поліщук, Олександер Ратич, Богданна і Богдан Саламаха, Евген і Валя Снігура, Анна і Остап Стельмах, Василь Тимюк, Михайло Гимюк, Таня і Тарас Хархаліс, Ю. і Ю. Чапельський, А. і А. Чорний.
15.00 Слава і Микола Ласійчук, Оксана і Василь Палійчук, І. і К. Бабяк.
10.00 І. і К. Бабяк, Василь Яудько, Анна і Василь Верний, о. Іван Дорич, Михайло Захарків, А. і М. Зобнів, Степан Івашко, Е. і М. Кравчик, О. і М. Коропецький, Марія Мулькевич, Василь Охота, О. і М.Поліщук, Остап Садовий, Іван Сливка, М. і Ф. Турик, Б. і А. Чапельський, Е. Шавала.
5.00 І. М. Вацлавів, П. Верний, . Жук, С. іС. Купчик, Богдан Мацук, С. і В. Татчин, О. Чорний, Степан Чорний.

Листа ч. 1329. Українське Патріярхальне Тов. — відділ Балтімор збирав В. Стельмах

25.00 Лідія і Андрій Лемішка.
5.00 Марія і Володимир Стельмах.

Листа ч. 1348. Замість квітів на могилу бл. п. проф. Дамяна Горняткевича збирав д-р М.Барусевич — Керґонксон

50.00 Катря і Ярослав Червоняк, Марія Брикович.

25.00 Д-р Юрій Карапінка, Люба Брикович, Д. і І. Брикович, Я. і В. Брикович.
20.00 Д. Каранович, М. Червоняк, Д. Хухра, д-р Володимир і М. Семків, Дарія і Василь Пасічняк, В. Левицький, М. Кухній, М. Куриляк, д-р М. і С. Барусевич, д-р Б. і М. Бабій, С. Андрушків.
15.00 Кость Гречак.
10.00 Петро Яців, Ольга Яримович, В. Цяпа, д-р В. і Я. Ціханський, й, Ольга і Зенон Савчук, Я. Ощудляк, М. Лучків, Л. Левицька, Іван Кульчицький, д-р Б. Кондра, Ю. Ганкевич, О. і М. Бодлак, д-р Роман Барановський, Марія і Володимир Барагура.
5.00 Леся Яців, Марія Тхір, А. Голубець, М. Бігун.

Листа ч. 1190. Кліфтон Н. Дж. збирав Модест Кливак

100.00 Інж. Б. Бокалець.
25.00 Мкнерней-Бурнадз, Модест і Ірина Кливак.

В 40-й день смерти бл. п. Юрія Гаврилів зложили:

30.00 Ірена і Іван Гаврилів, Галя і Роман Татарські.
25.00 Аскольд Татарський з друж. Пестор Татарський.

Замість квітів на могилу бл. п. Ярослава Тарнавського збирав Анатоль Ромах — Детройт

30.00 Роман і Марія Болтаровичі.
25.00 Д-р Володимир Прокопович.
20.00 Е. і М. Козак, М. і Н. Кунинський, Уляна і Василь Угар.
10.00 М. Витягловський, М. і Н. Лаврин, О.Павлюк, І.Совірка, М. Сявавко, Микола Татарин, Н. Н.
5.00 Юрко Бараник, В. Бабяк, Р. Блюй, Б. Кудрик, О. Кушнір, І. Пеленська.

Листа ч. 2 Детройт збірку перевів А. Ромах

10.00 Петро і Віра Гнатюк, Е. і Ф. Кульчицький, Анатоль Ромах.
6.00 Марта Тарнавська.
5.00 С. Годів, Іван Карпій, М. Витягловський.
2.00 Гарпенюк.

Замість квітів на могилу бл. п. інж. Володимира Несторовича листа ч. 3 — Детройт.

25.00 Д-р Марія і Роман Балтарович, Степан і Анна Феденко.
20.00 Ольга і Т. Кукуровський, Б. Н. і ко. працівники.
10.00 В.Л. Колодчин, О. і Г. Крамарчук, Я. Кривий, О. В. Папіж, С. і С. Щуровський, Цьонка Роман.
5.00 С. Лазечко, Б. Лиса, І. і Б. Літинський, І. і С. Білий, Зоряна і Евген Кордуба, Іванка Кучер.

Детройт поодиноко зложили:

500.00 Патріярхальне Тов. Детройт.
50.00 Лев Пришляк, Ярослав Крупа.
30.00 Петро Конюх.
25.00 Семен Чорний, А. П. Филипів, Богдан Сторожук.
10.00 Степан Григорчук, Степан Григорчук.
5.00 Стефанія Лазечко.

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Св. Софія щиро дякує усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям. Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або висилати на адресу:
ST. SOPHIA RELIGIOUS ASSOCIATION-PATRIARCHAL FUND. 7911 WHITEWOOD RD. PHILADELPHIA, PA. 19117.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку. IRS №23-74380645

ПОЧАЛАСЬ ОСІННЯ КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ! МЕТА: 2,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ВСТУПАЙТЕ В РЯДИ НАЙБІЛЬШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

ВЖЕ РАНІШЕ ЗАПЛЯНОВАНІ ЗУСТРІЧІ представників південнозахідніх африканських партизан з представниками уряду Південноафриканської республіки не могли бути здійсненими з огляду на застереження деяких африканських держав і їхні побоювання, що ті розмови Південноафриканська республіка використає для проволоки проголошення самостійного державного уряду Намбії, як тепер називають колишню Південно-західню Африку. Представник партизан в ОН, який там є в характері обсерватора, Тео-Бен Гуріраб заявив, що завданням зустрічі має бути приспішення передання влади чорним, а не проволока в цьому, чого хоче добитися Південноафриканська республіка.

З діяльности українців у Мейні

Свого часу в пресі писалося, що у стейті Мейн, на північніму сході ЗСА, проживає невеличка група українців і що тут існує Українсько-Американське Товариство, Відділ УНС і УБС, парафія УАПЦ (Соборноправна) і Українська Баптиська Церква.

В неділю, 10-го лютого 1980 року, з передвиборчою кампанією,— перед первинним голосуванням за висунення президента Картера в кандидата на Президента від Демократичної партії в інтересах Президента відвідав Мейн його син Джек. По дорозі до Агости — столиці стейту, він зупинився в Ґардінері. В приміщенні активної і жертвенної української родини Біданців вже чекали на нього місцеві керівники Демократичної партії і представники Українсько - Американського Т-ва В.Бардаш — голова, М.Біданець— заступник голови, М.Семенець — секретар, В.Харченко і С.Біданець — члени.

Тут ставилися питання і обговорювалися болючі для нас справи: Україна й інші поневолені росіянами народи, право неросійських народів на самовизначення, рух спротиву в Україні — Гельсінкська група і т.д. У відповідях і розмові Джек Картер почав вживати слово українці, з якими йому, можливо, довелося перший раз зустрінутися.

Голова Т-ва В.Бардаш від імени громади вручив Джекові Картерові листа, підписаного 32 особами, з проханням передати його батькові, Президентові. Він зачитав цього листа всім присутнім і його схвалено оплесками. В листі висловлювалося підтримку політики Президента відносно людських прав, ембарґо на продаж зерна СССР, бойкоту Олімпіяди в Москві. Далі в листі була — Україна, українці, подяка за визволення Мороза з московської неволі тощо. Зміст листа було згодом поміщено в американській пресі.

В неділю, 20-го квітня, Товариство влаштувало академію, присвячену роковинам УНР — 22-січня, і свято Т.Г.Шевченка. Доповідь про українську державність 1917 - 20 років українською мовою прочитав М.Семенець, а англійською мовою — М.Аркас мол. Про життя і творчість Т.Г.Шевченка українською і англійською мовами прочитав пастор УБЦ у Піттстоні Михайло Якубович. Розповідаючи про минуле, доповідачі зупинилися над сучасною боротьбою в Україні, яка відбувається на основі 4-го Універсалу і заповітів Шевченка. Промовці захопили увагу присутніх, які заповнили залю в Лайос Клюбі в Ґардінері. Академію відкрито було американським гимном, виконаним на фортепіяно Рутою Якубович, і молитвою, яку сказав священик УАПЦ (соборноправної) в Річмонді о.Крамаренко. Після доповідей відбулася мистецька частина. Струнна оркестра, в складі Бардаша, Вільярда, Джонсона і Стеглли, виконала декілька українських пісень „Заповіт" продеклямував Б. Підлуський. Виступали і маленькі декляматори: девятилітній Андріян і трьохрічна Лідія Підлуські.

Два дуети виконали пані Клюєва і Ярохіна. Хором учасники проспівали „Боже Великий, Єдиний". Закінчили академію молитва, яку проказав пастор Якубович, і український гимн. Акомпаньяторкою мистецької програми була Рута Якубович. Конферансьє — Б.Підлуський. Виконавці всі були в українському національному вбранні.

В кухні клюбу жіноцтво Т-Ва приготовило каву і солодке.

В суботу, 10-го травня, в столиці Мейну Агості в приміщенні Мейнського університету відбувся фестиваль національних, етнічних груп, в якому перший раз взяли участь і українці. Голова Т-ва В.Бардаш підготовив доповідь на тему „Українці у Мейні", а пастор Якубович говорив про „Людські права в комуністічній ідеології".

Доповідь пастора Якубовича викликала велике зацікавлення історією і подіями в Україні, жваву дискусію й обмін думками, особливо у присутніх „поляків", народжених в Америці. У кімнаті з написом „українці" добродійка І.Слава підготовила виставку експонатів українського народного мистецтва. У вестибюлі на двох столах розміщено барвисті українські писанки. Це праця Б.Вільярд. Мисткиня-писанкарка розповідала про історію, походження писанки і показувала на практиці, як їх робити. Ще більш збагатили виставку унікальні експонати, що їх принесли О.Біданець, д-р М.Дицьо, Назарець, Петраш, Підлуська і Семенець.

Син президента Джіммі Картера з членами управи Українсько-Американського Т-ва в Мейні (зліва направо): М.Семенець — секретар, Джек Картер, В.Бардаш — голова, М.Біданець — заступник голови.

Цікавилися і літературою про Україну в англійській мові і газетою „The Ukrainian Weekly". Відвідувачі зацікавилися українським мистецтвом і культурою.

Добре була організована українська кухня. Жиноцтво на чолі з головою комітету при Т-ві А. Якубович — вона є головою 181-го Відділу УНСоюзу, — приготовила українські страви: борщ, вареники, голубці і пироги. Про якість і смак харчів і успіх їх продажу свідчила довга черга люду, швидкість руху офіціянток і спорожнення тарілок. Струнна оркестра виконала в'язанку українських пісень і танців. Хід фестивалю зафільмовано станцією телебачення WCBB, канал10

Треба сказати, що із всіх національних груп — учасників фестивалю, українська група виступила з найбагатшою і найбільшою програмою, про що писала місцева американська преса.

Комітет етнічних груп доповнено було новими членами — від українців ввійшли В.Бардаш, М.Аркас, Б.Підлуський, д-р Чаповський і пастор Якубович. Відкриваючи імпрезу, конгресмен Емері перелічив всі національні громади, які існують на території Мейну, в тому числі і „рашен", оминувши українців. В розмові з конгресменом М.Маркович звернув увагу на цю помилку і конгресмен вибачився.

В неділю, 8-го червня відбулися річні загальні збори Т-ва, заснованого ще в 1963 році. Але Товариство спочатку не проявляло ні громадської, ні політичної праці, аж з приїздом до Мейну активних і енерґійних українців Т-во відновило свою діяльність.

За рік часу обрана управа зробила багато на внутрішньому і зовнішньому відтинку. В американській пресі появилися листи — спростування, відповіді на неправдиві інформації про Україну й українців, вияснюючи, що ми не „рашенс", а Україна — не „Раша". Тепер нас знають, як українців, як громаду, до нас звертаються і запрошують американські сусіди. Після звітів урядовців, голова Контрольної Комісії д-р О.Сененький зачитав ревізійний акт з висловом признання довір'я і подякою уступаючій управі Т-ва, а особливо секретареві Семенцеві і касиру Петрашу за сумлінне і зразкове виконання громадської праці. Найкраще про цю працю висловився д-р Дицьо, взявши слово, він сказав: „Я вже тут 21 рік. Я не читав в американській пресі і не чув про українців. А тепер, дякуючи управі, людям, які знають, як провадити діло, я і читаю, і бачу, що ми є."

До складу нової управи ввійшли молодші особи, а саме: Микола Бідалець, голова Т-ва, Микола Аркас, молодший, — секретар і Володимир Харченко — касир. Основоположникові Т-ва і першому його голові, добродієві Крохмалюкові, який тепер хворий, управа Т-ва побажала скорого видужання і повернення до громадської праці.

Управа міста Річмонду запросила Українсько-Американське Т-во взяти участь у святі Дня Річмонду. Річмонд — містечко скупчення російської шовіністичної еміграції і нацменів - безбатченків. В той час, як не було тут організованої й активної української громади, росіяни коли їх тут було більше, зробили велику пропагандивну роботу, на шкоду нам. Все було „Раша і рашенс". Та не так сьогодні. В четвер, 26-го червня, о год. 9.30 ранку, українська група в кількості 30 осіб зібралася на призначеному місці в Річмонді. Спереду йшли прапороносці, а за ними молоді українки в національному вбранні несли синьо-жовтий транспарант із написом „Ukrainian-Americans".

Не раз спостерігачі паради зустрічали нас оплесками. Українці, мешканці Мейну, нарешті, вийшли із „підпілля" між люди і показали, що ми є окрема нація і нічого спільного із росіянами не маємо. Росіяни участи в параді не брали, бо не було кому.

І так рік праці „старої" управи Т-ва закінчився. Нема сумніву, що члени новообраної управи Українсько-Американського Товариства продовжуватимуть працю своїх попередників.

Михайло Маркович

Боффало і околиця!

В неділю, 19 жовтня 1980 р., о год. 2:30 по пол.
в Українсько-Американському Горожанському Ценрті
205 Мілітари роуд, БОФФАЛО, Н. Й.
відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС в Боффало, Н. Й.

в яких повинні взяти участь члени Окружної Управи та Урядовці і конвенційні Делеґати УНС наступних Відділів:

40, 87, 127, 149, 299, 304, 351, 360 і 363

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У Зборах візьме участь —

Василь Оріховський, головний організатор УНС

До участи в Зборах запрошені також члени УНСоюзу та ширше Громадянство.

Роман Конотопський, *голова*
Петро Гаравус, *касир* Осип Гаврилюк, *секретар*

Відділи УНСоюзу
БАСЕЙНУ ТВЕРДОГО ВУГІЛЛЯ!

В неділю, 19 жовтня 1980 р., год. 2 по пол.
в залі укр. кат. церкви св. Михаїла
при West Oak and 2nd Street, FRACKVILLE, Pa.
відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС

в яких повинні взяти участь Урядовці, Конвенційні Делеґати та Представники наступних Відділів УНСоюзу:

Бервик 164, 333	Мек Аду 7
Централія 90	Майнерсвил 78, 265
Колдейл 201	Мт. Кармел 2
Фреквил 242, 382	Нортгумберленд 357
Фріленд 429	Шамокін 1
Газлетон 85	Шенандоаг 98
Магоней Ситі 305	Ст. Клер 9, 31, 228
Лігайтон 389	

В ПРОГРАМІ:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці.
3. Обговорення осінньої організаційної кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

Марія Душник, заступниця гол. предсідника УНС
Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС

До участи в зборах запрошені також всі Члени УНСоюзу і загал Українського Громадянства околиці.

Т. Бутрей, *голова*
Г. Словік, *секретар* А. Словік, *касир*

Замість квітів в пам'ять Дорогих КУЗИНІВ
бл. п. Ганусі Чайковської
і бл. п. Мирона Левицького
на видання поезій Романа Купчинського
зложили 200.00 долярів
ЯРОСЛАВ І СОФІЯ РОЖАНКОВСЬКІ

У П'ЯТНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Невіджалуваної ДРУЖИНИ
та нашої Найдорожчої МАМИ й БАБЦІ

бл. п.

ГАЛИНИ ГУСАК

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в понеділок, 13 жовтня 1980 р., о год. 9 ранку
в церкві Царя Христа в Бостоні, Масс.
в церкві Св. Моніки в Каррольтон, Тексас
і в церкві св. Николая в Бурлінґтон, Онт., Канада.

Кревних, Приятелів та Знайомих просять про молитви в намірені Покійної.

МУЖ, ДІТИ Й ВНУКИ

Історія совєтської влади...

(*Продовження зі стор. 1*)

радянської дійсности я не матиму можливости не лиш займатися літературною творчістю, без якої не мислю свого існування, але нормального життя, не відмовляючись від своїх переконань. Відмовлятися від них на догоду режимові (не маю) ні найменшого бажання.

Знаючи, яке майбутнє приготують мені органи КГБ, а також враховуючи стан свого здоров'я, я знав, що наступне ув'язнення стане для мене останнім. Отож я звернувся до Президії Верховної Ради СССР з заявою про відмову від совєтського громадянства і надання мені з матір'ю Парубченко Надією Антонівною можливости залишити Совєтський Союз. Замість союзної Президії відповіла нам місцева влада. В січні 1979 мене викликали до Барахтянської сільради, де дільничий міліціонер в присутності матері і голови сільради став називати мене паразитом... На початку лютого 1978 року я лягаю у Васильківську лікарню на операцію ніг (розширення венозної кров'яної системи). В цей час мою матір відвідує працівник Київського ОВІРу і попереджує, що коли Литвин буде добиватися еміграції, то психіятр Васильківської лікарні дасть рекомендацію помістити мене в психіятричну лікарню на лікування.

У червні 1978 року мені дали адміністративний нагляд. Мені заборонили залишати межі Васильківського району, а в селі Барахтах, де я мешкаю (за 20 км від Василькова) бути з 9 год. до 6 год. ранку...

...19-го червня день народження мого сина. І коли я приїхав з Барахти до Василькова і, зустрівши брата, купив пляшку ,шампанського', щоб потім випити по чарці на квартирі, де живе мій син, агенти міліції та КГБ все те фіксували. Коли ми пішли на берег Стугни — туди над'їхала машина спец служби. Далі все пішло за затвердженим недолугим сценарієм: з'явилися ,потерпілі', які свідчили, що бачили, як Литвин роспивав спиртні напої (насправді вони того не могли бачити, бо вжиті мною 50-60 грамів коньяку я випив півгодини до зустрічі з ,потерпілими'. Отож брехня і їхнє свідчення, буцім то Литвин такий п'яний, що не міг триматися на ногах.

А було так: коли я вийшов з води, став одягатися (натягнув шкарпетку, стоячи на одній нозі), то відчув, що хтось міцно стиснув мені руку. Це був один з трьох міліціонерів, що бродили коло мене.

— В чому справа? —

— Документи! — наказав міліціонер. Коли я назвався і подав пашпорт, ті, кинувши ,нам тебе треба', наказали сісти в машину.

— Не горить. Одягнуся і сяду, — відповів я старшині і нахилився, аби одягнути другу шкарпетку, і не счувся, як мені заломали руки і кинули в машину, що стояла поруч. Мені вслід полетіли мої речі — туфлі, сорочка, майка, піджак. Ось і весь мій ,опір'. Версія суду про мій ,активний опір' — геть абсурдна...

...Здається, за елементарною логікою судити треба не Литвина, а тих, хто його побив — міліцію. Але такий суд міг би викрити всіх, хто стояв за плечима старшини з кулаками. І щоб цього не трапилося, КГБ бере злочинців під захист закону. При цьому Литвин виявляється ,нападником', карні органи — ,потерпілою' стороною. І цю брехню узаконено волею КГБ.

Які ж цілі ставить КГБ, чинячи розправу? Перша — систематично тероризувати Литвина, підірвати його фізичні сили, фізично знищити шляхом повільних, але гарантованих мук. Литвина кидають до в'язниці, де все спрямоване на фізичне і моральне знищення людини (грубі і некалорійні харчі, недоїдання, брак повітря, інтелектуальний голод, нервові перевантаження і т.п.). Цей суд покарав Литвина кількома роками позбавлення волі в умовах табору суворого режиму, з якого мало надій на повернення.

Друга мета — вбити Литвина, духовно знищити його як особу, як літератора, як члена Української правозахисної групи, коротше — знищити його соціяльно-громадську значимість. Саме тому проти Литвина було зфабриковано кримінальну справу по статті 188 КК УССР, саме тому звинувачення послуговується версією, згідно якої Литвина кидають у камеру до подонків, щоб зломати його морально. Влаштовують йому подвійний прес — зверху і знизу, кидають туди, де все просякнуте злом, моральним розкладом; кидають у найбрудніше багно совєтської дійсности, а це справжнє царство Сатани, де все зроблено, щоб убити в людині її віру в любов, добро і правду. Знищити її душу. Вбити в людині людину.

Панове провокатори, ваша друга ціль — недосягненна. Литвин не стане перед вами на коліна, не перетвориться на того, кого ви хочете з нього зробити. Він не зрадить поклику свого серця. Він не кине своєї душі в брудну пащу вашого кривавого бога, і це свята правда. І цю правду не придавити всім арсеналам ваших підлот і провокацій.

Третя мета карателів — засудивши Литвина, вдарити по Українській Гельсінкській групі, паралізувати діяльність на оборону прав людини і народу. Як партія боролася з інакодумцями — добре відомо. Шістдесят років цієї боротьби - це шлях укритий мільйонами трупів, ганьбою найцинічніших провокацій. І це правда, якої не заховати совєтській демагогії. Совєтська пропагандистська машина та органи КГБ не гребують нічим, аби сплюжити правозахисний рух в СССР.

Уся діяльність Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод спрямована на захист прав людини, громади і нації від постійних утисків і правопорушень з боку органів державної влади, а також на пробудження в людині, народові свідомости того, що совєтська влада є антинародна.

Українська правозахисна група вважає, що розвиток громадської свідомости повинен іти саме в цьому напрямку, в напрямку боротьби з правопорушеннями, що це прогресивне явище не лише союзного, а й світового значення. Ця тенденція спрямована проти політичного деспотизму і мілітаризму в боротьбі за демократизацію і гуманізацію цілого світу з усіма його суспільними організмами..."

Відбулася товариська...

(*Закінчення зі стор. 1*)

ла, асистента Президента ЗСА для етнічних справ.

У перервах — поміж перекускою і вином — присутні оглядали, розвішені на стінах уздовж кімнат кількадесят картин А.Оленської-Петришин — праці малого формату і великі живучі кольоритністю картини, деякі на довжінь стіни — літографи, офорти та олії, у яких переважав, зокрема у новіших працях мисткині, рослинний світ — дерева, квіти, ліси, городи.

Під час розмови мисткиня пояснила, що ця перевага у її картинах природи-рослинного світу є проявом цього, що цей — „світ їй дуже близький, бо в ньому немає проблем так, як у людей". Зокрема її подорож на південь Америки, де вона побачила незвичайну живучість і всюдиприсутню, домінуючу над усім буйність і розкішність краси рослин, спонукав її відійти від малювання постатей людей, а всеціло перейти на шлях відтворення рослинного світу.

Досі А.Оленська-Петришин, колекції картин якої знаходяться у музеях і галеріях різних частин світу, мала 20 індивідуальних і 15 групових виставок. Вона також здобула щедрий відгук рецензентів — української, американської та канадської преси. Мисткиня, крім своєї професійної малярської праці, є мистецьким редактором у журналі „Сучасність" та викладачем мистецтва у Гантер і Даґлес каледжах.

На відхідному гостей очікувала мила несподіванка, бож кожен на спогад цієї зустрічі одержував у подарунку афіш — відбитку літографу мисткині „Кактуси". У розмовах під час прийняття можна було почути вислови сподівання, що можливо, ця зустріч зможе дати поштовх до інших цього роду імпрез, у будь-якій мистецькій ділянці, які стануть посібником розвою української культури.

Увесь дохід з імпрези призначено на розбудову Українського Музею.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ЗАКЛИК КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОКОСТУ ПРИ УККА

У зв'язку із судовим процесом у Філядельфії проти українця, обвинуваченого в тому, що він як член української поліції в роках 1941 до 1944 ніби то помагав німцям винищувати жидів, треба свідків на такі обставини:

1. Українська поліція не мала права мішатися в німецько-жидівські справи.
2. Це була жидівська поліція, що помагала німцям виловлювати, сторожити в ґетто і винищувати жидів.
3. Українці помагали жидам і переховували їх, ризикуючи своїм життям, і багато українців німці розстріляли або повісили за допомогу жидам.

Усіх, що можуть бути свідками на котрусь із цих обставин просимо негайно порозумітися з головою Комісії українського голокосту при УККА д-ром П. Мірчуком, тел. ч. (215) 455-5379, або листовно на адресу:

Dr. Petro Mirchuk
5012 N. Marvine St.
Philadelphia, Pa. 19141.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Повстання

(Закінчення зі ст. 2-ої)

всі вони виступили з однаковими заявами та вимогами.

Інакше повелася 3-тя, каторжна зона. В'язні цієї зони не визнали повноважень комісії й не вступали з нею в жадні переговори.

Незвичайно стійкими в цій нерівній боротьбі виявилися жінки 6-ої зони, яких нараховувалося там понад шість тисяч. На додаток до страйку вони проголосили голодівку й до приходу комісії проголодували шість днів.

Дня 9-го червня всі зони, за вийнятком 3-ої, приступили до роботи.

Того ж самого дня Кузнецов зачитав нам, що уряд розглянув наші заяви й постановив:

1. Замінити керівництво Горлаґу.
2. Скоротити робочий день до 8-ми годин.
3. Ґарантувати вихідні дні.
4. Дозволити в'язням відсилати по два листи на місяць і мати побачення з рідними.
5. Зняти з бараків замки й ґрати, а з в'язнів — номерні знаки.
6. Вивезти з Норильська всіх інвалідів.

— Крім того, — сказав на закінчення Кузнецов, — совєтський уряд запевнив, що згодом буде переглянено всі особові справи засуджених.

Такою великою перемогою закінчився перший етап нашої боротьби, яка за своїм розмахом і значимістю вийшла далеко за межі звичайного страйку.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 12-го ЖОВТНЯ 1980 р.

ДЕТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя, 292 Відд., о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — Т. Тимочко, гол., С. Федик, фін. секр.